

GEGARANDEERDE OPLAGE 19000 EXEMPLAREN (OPEN VOOR ACCOUNTANTS-ONDERZOEK)

DE STAD

AMSTERDAM

WEEKBLAD VOOR AMSTERDAM EN OMGEVING

HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

4DE JAARGANG No. 23

15 cts.

VRIDAG 29 AUGUSTUS 1924

DANKER'S HOEDEN EN PETTEN

Café-Concert „De La Paix”

Reguliersbreestraat 31-33, Amsterdam
Telefoon 5992

▲ Middag- en Avondconcert.
▼ Verlaagd tarief.

HOTEL „DU COMMERCE” KALVERSTR.

LUNCH f1.50, DINER f1.75
LOGIES f3.—

MOOI AMSTERDAM.

Een der fraaiste oude plekjes van Amsterdam, de Brouwersgracht, hoek Prinsengracht. Dit gedeelte der Brouwersgracht werd bij de vergroting der stad in 1613 aangelegd als verlengstuk der bestaande Brouwersgracht tusschen Singel en Heerengracht, die reeds in 1595 was aangelegd. De brug is een der fraaiste der helaas langzamerhand verdwijnende boogbruggen, waaraan onze stad vroeger zoo rijk was.

Waschgoed slechts 27 cts. per Kilo. Modelwasscherij

over het Y.

UITSLAG
PRIJSVRAAG XVIII

De prijsvraag van de verwisselde hoofden heeft menigeen blijkbaar nogal hoofd brekens gekost. Er is n.l. onder het zeer groote aantal inzendingen geen enkele oplossing ingekomen die geheel goed is. De oplossing is als volgt: Op de lichamen, met letters aangeduid behoorden de volgende koppen:

Op	A	behoort kop	6
"	B	"	9
"	C	"	4
"	D	"	7
"	E	"	8
"	F	"	3
"	G	"	2
"	H	"	10
"	I	"	5
"	K	"	1

De opgaven zien er dus, nadat ze van de hun passende koppen zijn voorzien, als hierboven uit.

Daar wij niettemin de prijzen willen uitkeeren hebben wij die toegekend aan hen die de minste fouten hebben gemaakt. Acht inzenders

waren er, die slechts twee fouten hadden en deze ontvangen dus bij loting de volgende prijzen:

Een fraai rookstel: C. van Stoppen, Pieter

hoff, Arn. Celebesstraat 6211, A'dam.

Voorts zal nog aan tien personen die niet meer dan 3 of 4 fouten in hun opgave hadden een kunstplaat worden toegezonden.

Vlamingstraat 42, A'dam.

Een verguld Gillette scheerapparaat: P. J. v. d. Linden, Rokin 95, A'dam.

Een keukenklok: Mej. J. Dijkhuis, v. Beuningenstraat 25, A'dam.

Een beschuitton: mej. Bertha de Jong, Retiefstr. 6911, Amsterdam.

Een bus Amstelcacao van 1 Kg.: G. Michels, Sumatrastr. 56, A'dam en J. J. Damma, Ged. Volgersgracht 45, Haarlem.

Een flesch Ranja: E. T. v. d. Boogaard, Hasebroekstraat 99n, A'dam en J. Bruyntjes, Wilhelminastr. 191, A'dam.

Een pak Five o'clock tea werd bij loting toegekend aan twee dergenen die drie fouten in de oplossing hadden, n.l. mej. M. Lurvink, Heerengr. 272 en A. J. H. Nie-

STOK'S RIJWIELHANDEL

WAGENAARSTRAAT 55-57 - TELEFOON ZUID 4801

Origineele „Raleigh“- „Burgers E.N.R.“- en „Germaan“-Rijwielen. - Zeer billijke prijzen

Desgewenscht gemakkelijke betalingsvoorwaarden.

KUNST NIEUWHEID

MEUBILEER-INRICHTING

C. DE KÜSTER

BEHANGERIJ - STOFFEERDERIJ

OUDE LEIESTRAAT 1

AMSTERDAM

Togal

Snel en zeker werkend tegen

Rheumatiek | Verkoudheid

Hoofd- en | Griep

Zenuwpijn | Influenza

Togal-tabl. bij alle Apoth. en Drogisten verkrijgbaar.

Probeer ze heden 15 cent

Bensdorp's Robbies

Fijne Melkchocolade met Zuidvruchten

STOOMWASSCHERIJ

NEERLANDIA

'T GOEDKOOPSTE

3DE HUGO DE GROOTSTRAAT

(HOEK FRED. HENDRIKSTR.)

TELEFOON 33908

VRAAGT STEEDS

HOOGHOUDT'S

VALENCIA en MORELLEN op Brandewijn

Firma H. J. HOOGHOUDT, Groningen

Telegram-adres: Valencia-Groningen

Telefoon 543

FOTOGRAFEERT!

MET EEN CAMERA VAN

WED. W. HOLST

AMSTERDAM

HARINGPAKKERSSTEEG 10, 14, 16 & 18

Adverteert in „De Stad”

Laat Uw premieplaat van „De Stad” omlijsten bij

J. BARWEGEN

in Spiegels, Schilderijen en Portretlijsten.

Specialiteit in het OMLIJSTEN van alle soorten Platen. Groote sortering Etsen.

ROSMARIJNSTEEG 6, AMSTERDAM

Tel. Centrum 2186.

De meest aanbevelenswaardige lectuur voor ieder huisgezin is

DE

LEESBIBLIOTHEEK,

uitgaaf der

DRUKKERIJ BERGER

DEN BOSCH

Prijs per 12 deelen, besteld bij den Boekhandel, f 3.50. Franco per post f 4.— Vooruit betaalbaar.

Een aantrekkelijk blad dat gaarne wordt ingezien en gelezen is zeer zeker „De Stad Amsterdam.” Dat het wordt doorgezien bewijst ons de enorme toezending van antwoorden die wij op

ONZE PRIJSVRAGEN

mogen ontvangen. 'n bewijs van medeleven met alles wat in De Stad vermeld wordt. Datzelfde geldt natuurlijk onze advertentiën ook Kan 'n adverteerder meer wenschen?

Reclame-Aanbieding

f 75.-

2-PERSOONS PRACHTVOL ZWAAR WIT LAK IJZER LEDIKANT MET PRIMA PATENT MATRAS, PRIMA SPIRAALDEK EN PRIMA 3-DEELIG DAMAST BEDSTEL, GEVULD MET 1e KWAL. JAVAKAPOK.

BLOM's

Beddenmagazijn

Ferd. Bolstraat 18

Amsterdam

DE STAD

AMSTERDAM

WEEKBLAD VOOR AMSTERDAM EN OMGEVING

HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

ABONNEMENTSPRIJS:

f1.62⁵ PER KWARTAAL OF 12½ CENT PER WEEK.
LOSSE NUMMERS 15 CENT.

REDACTIE- EN
ADMINISTRATIE-ADRES:
HEERENGRACHT 131
TELEFOON 43304

ADVERTENTIEPRIJS:

50 CENT PER REGEL. :: BIJ CONTRACT BELANG-
RIJKE KORTING. :: VOORPAGINA EXTRA TARIEF.

Zaterdag en Zondag zijn door de Zaanlandsche Zeilvereeniging op het Alkmaarder Meer groote zeilwedstrijden gehouden, waaraan o.a. onze be-
roemde 6 M.-jachten deelnamen. Wij geven hierboven een foto van den start voor den wedstrijd der zes-meterklasse, die beide dagen gewonnen
werd door *Golliwog*. Op onze foto ziet men vooraan de *Willem Six* met daarachter de *Puzzle* (H 3) en de *Golliwog* (H 4).

DE SCHOONE MISS LILIAN

DOOR H. COURTHS-MAHLER

2DE VERVOLG

Zonder een woord te spreken en met de handen in elkaar zaten vader en dochter in de auto die hen naar het hotel terugbracht. Een oogenblik hadden zij een gevoel als stonden ze nu geheel alleen op de wereld.

Toen zij in het hotel waren aangekomen, ontving hen de secretaris, die de ingekomen brieven en stukken reeds doorgelezen en den heer Crosshall gewichtige mededeelingen te doen had. De beide heeren verwijderden zich en Lilian nam plaats in een eleganten leunstoel, die in de vestibule stond. Zij stuttede haar arm op de leuning en staarde door de ruiten van de tochtdeuren naar het gewoel op de straat.

Een auto reed voor, waaruit een slanke, hooggebouwde man steeg van ongeveer dertig jaar. Zonder de hulo van

den portier af te wachten, duwde hij met een korten, krachtigen stoot de deuren open en trad vlug de vestibule in.

De portier groette hem eerbiedig en hij beantwoordde dien groet vluchtig, maar niet onvriendelijk. Hij scheen den weg in het hotel te kennen want zonder aarzelen richtte hij zijn schreden naar de marmeren trap die met tapijten bedekt was en een vergulde leuning had. Daarbij moest hij dicht langs Lilian gaan.

Deze had eerst onverschillig naar hem gekeken, maar op het oogenblik dat hun blikken elkander ontmoetten, was het als waren zij beiden getroffen. Zij staarden elkaar aan, als moesten zij elkaar voor altijd goed opnemen. De heer vervolgde na een nauw merkbare aarzeling zijn weg. Lilian zat bewegingloos en luisterde bijna onverschrokken naar het bonzende jagende kloppen van haar hart. En plotseling werd zij zich zelf er van bewust, dat deze ontmoeting met dien geheel onbekenden man een gebeurtenis voor haar was. Zij wist dat zij dat smalle, gebuinde gelaat, met die aristocratische blikken nooit vergeten zou en dat de blik van zijn grijze oogen, die zoo helder uit het verstandige gezicht flikkerden, haar in 't diepst van haar hart had getroffen, zooals geen enkele blik nog gedaan had.

Onwillekeurig moest zij hem nazien.

Op de trap kon hij nog eenmaal naar haar kijken, zonder dat het opviel. En hij deed het op zeer bescheiden manier. Daar zag hij weer de groote donkerblauwe oogen van Lilian vast op de zijne gericht. Haar blik was vrij en open en zij wendde haar hoofd niet blozend af, zooals wellicht een Duitsch meisje van opvoeding zou hebben gedaan. Recht en vol belangstelling zag zij hem in de oogen en doorstond zijn blik.

Dat scheen hem te mishagen. Haastig draaide hij zich om en verdween uit Lilian's oogen.

Als verlamd bleef Lilian zitten en vroeg zich tevergeefs af wat er met haar gebeurd was en waarom zij zooveel belangstelling voelde voor dien vreemden man. Zoo iets was haar nog nooit overkomen en zij kon het niet begrijpen.

Intusschen had haar vader met den secretaris afgedaan en trad met eenige brieven in de hand op haar toe.

Met een diepen zucht dwaalden Lilian's oogen van de plaats waar de jonge man verdwenen was, naar haar vader.

„Ik moet eenige brieven doorlezen, Lilian. Ga je met mij mee naar de leeszaal? Je kunt daar zoo lang in de tijdschriften bladeren tot ik klaar ben.”

vestigden zich op de plaats waar de jonge man moest verschijnen.

Zij stond nog zoo, toen hij even later weer naar beneden kwam. Hij moest rakelings langs haar voorbij zoodat hij haar japon aanraakte, hoezeer hij dit ook trachtte te vermijden. En zij verroerde zich niet en trad niet terug. Haar blikken bleven met wonderbare belangstelling op hem rusten.

Dat maakte weer een onaangename indruk op hem. Hij vond haar optreden koket en een dame niet passend. Hoe schoon zij ook was, hoe wondermooi haar diep-blauwe oogen glansden, haar vorschende blik beviel hem niet. Hij meende dat zij hem gevolgd was en hier met opzet op hem wachtte. Ronald

von Ortlingen vond zulk een optreden van een

dame onuitstaanbaar.

Eerst had hij met welgevalen naar het mooie meisje gekeken, nu gleed zijn blik koel over haar heen en haastig liep hij door. Op de kromming van de trap vergewiste hij zich door een slinkschen blik dat zij daar nog steeds stond en hem nazag. Beneden in de vestibule, trad hij na korte aarzeling op den portier toe.

„Kunt ge mij zeggen wie of die blonde jonge dame is met dat blauwe kleed aan, die daar juist in dezen stoel zat,” vroeg hij langzaam met een aanduidende handbeweging.

„Zeker mijnheer. Het was miss Crosshall, de dochter van den Amerikaanschen dollarmillionair, die sinds

een week hier een aantal kamers op de eerste etage bewoont.”

Ronald von Ortlingen nam even zijn hoed af.

„Dank u wel.”

„Daarmee ging hij weg.”

„Dus een Amerikaansche. Nu kan ik mij haar vrij optreden verklaren. Goddank worden bij ons de jonge meisjes anders opgevoed,” dacht hij en trachtte de ontmoeting met Lilian Crosshall als een onaangenaam voorval te vergeten. Maar het gelukte hem niet goed. Steeds weer zag hij haar diep-blauwe oogen, en ondanks zichzelf moest hij bekennen dat miss Crosshall een beeldschone meisje was.

Lilian had er geen vermoeden van hoe Ronald haar houding had opgevat. Toen hij verdwenen was, streek zij nadenkend over haar voorhoofd en liep langzaam naar haar kamer. Daar liet zij door Betsy wat aan haar toilet veranderen, bevochtigde haar hoofd met eau-de-cologne en ging dan weer naar beneden om haar vader in de leeszaal op te zoeken.

Stil ging zij naast hem zitten en wachtte tot hij een brief doorgelezen had. Toen greep zij zijn hand en zeide langzaam:

„Papa, zoo juist liep een heer de trappen af,

AMSTERDAMSCH E STRAATTOONEELTJES

Twee kijdende buurvrouwen, die haar „op de trap” begonnen ruzie buiten, tot groot vermaak van de omstanders, voortzetten.

Lilian stond op.

„Gaaf u maar vast, papa. Ik zal even mijn kamer opzoeken. Meteen kom ik.”

Lilian steeg langzaam de trap op naar de eerste etage waar haar kamers zich bevonden. Toen zij den langen corridor inliep, hoorde zij iemand de trap afkomen die naar de tweede verdieping voerde. Zij keek op en zag weder den jongen man voor zich van daareven. Hetzelfde oogenblik hoorde zij van boven een mannenstem roepen:

„Mijnheer Von Ortlingen! Nog een oogenblikje alstublieft.”

De jongeman bleef staan.

„Ja, ik kom terug,” riep hij naar boven en ijelde de trap weer op zonder Lilian nog aan te zien. Deze kromp verschrokken ineen bij het hooren van den naam „Ortlingen”. Zonder zich te kunnen verroeren zag zij den jongen man na.

Boven hoorde zij twee mannenstemmen een afspraak treffen voor het diner. Maar de woorden drongen niet tot haar begripsvermogen door. Slechts die welbekende naam „Ortlingen” stond diep in haar geheugen geprent en vervulde al haar gedachten. Wild hijge haar boezem op en neer en haar brandende oogen

die door een anderen heer bij den naam werd genoemd. Hij heette Von Ortlingen."

John Crosshall kromp ineen en staarde in haar bleek gelaat.

"Heb je 't goed verstaan, Lilian," vroeg hij snel.

Zij knikte.

"Ja, papa, — heel duidelijk. De andere heer riep zijn naam luide."

John Crosshall boog zich met sombere gelaatsuitdrukking naar voren.

"Hoe zag die man er uit," vroeg hij heesch.

"Zacht streekte ze zijn hand.

"Dien u bedoelt, kan het niet zijn. Die heer telde nauw dertig jaar. Hij was groot en slank, had een gebruid gezicht, bruin haar en groote grijze oogen. Zijn gelaat was scherp besneden en wees op een helderen geest."

John Crosshall streek over zijn voorhoofd.

"Er zijn natuurlijk meerdere menschen van dien naam, maar 't kan zeer goed de zoon van Rudolf von Ortlingen zijn. Wacht een oogenblik, Lilian; ik moet mij dadelijk overtuigen of er een vrijheer von Ortlingen hier in 't hotel woont en waar hij vandaan komt."

Hij verliet het vertrek en kwam

evenlater bleek en aangedaan terug.

Toen hij terugviel in zijn stoel, zeide hij, terwijl hij in het witte, ondane gelaat van Lilian zag:

"Het was vrijheer Ronald von Ortlingen, — de zoon van mijn doodsvijand. Daar hij majoraatsheer van Ortlingen is, moet zijn vader gestorven zijn," stiet hij hijgend uit.

Lilian greep zijn hand.

"Uw vijand is dus niet meer in leven."

"Neen. En zijn zoon toeft met mij onder één dak. Welk een samenloop van omstandigheden, mijn kind."

In Lilian's hart ontwaakte een gevoel als moest zij Ronald van Ortlingen verdedigen.

"Vergeet niet, papa, dat hij niet alleen de zoon is van uw vijand, maar ook het kind van haar, die u eens heeft liefgehad."

John Crosshall knikte.

"Ja — maar hij zal meer naar zijn vader aarden. Zijn moeder had een veel te zwakke en zachte natuur om een grooten invloed op haar zoon te kunnen uitoefenen."

"Wie weet, papa. Denk eens aan mijn lief, teer moedertje. Heeft zij juist door haar teerheid ons beiden niet beïnvloed?"

John Crosshall glimlachte.

"Ja, ja, je moeder had zoo iets liefs in geheel haar wezen dat ik in 't geluk van haar liefde mijn leed vergeten heb."

"En moeder vond dat zoo heerlijk."

John Crosshall zag zijn dochter peinzend aan.

"Zeg eens, Lilian, wat voor een indruk heeft die jonge vrijheer von Ortlingen op je gemaakt?"

Lilian kon niet verhinderen dat zij licht bloosde. Zij aarzelde een oogenblik, maar zeide dan ronduit:

"Een zeer sympathieken indruk, papa. Hij heeft eerlijke en openhartige grijze oogen."

"Grijze oogen? Heb je dat wel goed gezien?"

"Zeker, papa, heel goed."

"Dan heeft hij de oogen van zijn moeder. Zijn vader had zwarte oogen. Ik hoorde overigens dat hij gisterenavond pas aangekomen is en dat hij, wanneer hij in Berlijn toeft, steeds hier zijn intrek neemt. Ook heb ik vernomen dat hij hier slechts enkele dagen blijft. Je ziet, Lilian, nauwelijks ben ik in mijn vaderland gekomen, of het verleden strekt de armen naar mij uit. Kon ik maar te weten komen of zijn moeder nog leefde."

"Wij kunnen misschien kennis maken," sloeg Lilian haastig voor, maar haar vader schudde het hoofd.

"Liever niet. Ik zou mij onnoodig opwinden, doch mijnheer White zal ik opdragen verdere navorsingen te doen. Het zal niet moeilijk zijn aan den weet te komen of de majoraatsheer von Ortlingen nog een moeder heeft. Maar laat mij nu even deze brieven doorlezen, dan maken we voor het diner nog een autorijtje."

Hij verdiepte zich in de stukken en Lilian bladerde achteloos in tijdschriften en couranten. Opeens hield ze op, en keek vol belangstelling naar een bericht.

ben toch in geen enkel geval toegang."

"Neen, natuurlijk niet. Maar toch — ik moet er eens over denken. Misschien is er wel een of andere gelegenheid te vinden waarop wij beiden onopgemerkt deze vergadering kunnen bijwonen. Ik zal er eens met White over spreken, dat is een scherpzinnig mensch. Je kunt wel begrijpen, Lilian, hoe interessant het voor mij is, die geheele familie bijeen te zien. Ja, ja, op de een of andere manier moet ik mij toegang weten te verschaffen tot die bijeenkomst."

"En zal u dat niet opwinden, lieve papa?"

"Neen, neen, menschen die mij na aan het hart liggen, bevinden zich toch niet meer onder hen. Wees onbezorgd, van dien kant dreigt mij geen schadelijke aandoening."

Hij pakte zijn brieven bijeen.

"Ik ga er oogenblikkelijk met mijn secretaris over spreken. Onvermijdelijk moet ik je nu een half uurtje aan je lot overlaten, Lilian."

Lilian stond op.

"Dan ga ik een wandelingetje maken en ben over een half uur weer bij u terug."

"Goed, goed! Tot straks dan, Lilian."

AMSTERDAMSCH E STRAATTOONEELTJES

Een kijkje 's-morgens vroeg op de melkmarkt, op het oogenblik dat de keurmeester bezig is zijn dagelijksch werk te verrichten.

Ze kusten elkaar en Lilian verliet met rustige en doelbewusteschreden het hotel. John Crosshall steeg in de lift naar de eerste etage daar hem het trappen loopen bezwaarlijk viel.

"Charles, roep mijnheer White eens bij mij," beval hij zijn kamerbediende.

Charles stuurde een anderen bediende naar den heer White.

Na enkele minuten was deze reeds aanwezig. White was de rechterhand van den millionaire.

Voor alles wist zijn scherpzinnige geest en vernuftig verstand bescheid. Hij bezat het volle vertrouwen van zijn meester en ook

van miss Lilian, in wier tegenwoordigheid John Crosshall dikwijls met zijn secretaris sprak, opdat Lilian

zoo goed mogelijk kennis zou nemen van den toestand van zaken. In geval van een plotselinge dood, waarop Crosshall met zijn hartkwaal altijd bedacht moest zijn, moest zijn dochter in alles ingewijd zijn en Lilian was te veel een praktische Amerikaansche om het nut van haar vaders bedoeling niet in te zien.

John Crosshall wist dat zijn dochter nu niet hulpeloos zou staan, wanneer hij eens de oogen zou sluiten. Zij was zelfstandig opgevoed geworden en de heer White zou haar trouw ter zijde staan zoolang zij hem noodig had.

White boog voor John Crosshall.

"U heeft mij laten roepen, mijnheer?"

"Ja, ga zitten, ga zitten, ik heb iets met u te bespreken. Charles, je kunt gaan. Ik wil niet gestoord worden."

Charles verliet buigend het vertrek en White nam plaats.

Nadat John Crosshall eerst eenige zakelijke aangelegenheden afgehandeld had, voer hij voort: "Bovendien heb ik nog een opdracht van mijn of meer persoonlijken aard voor u, beste White. Hier in dit hotel toeft een zekere vrijheer von Ortlingen, de bezitter van het majoraat Ortlingen. Ik wilde gaarne weten of

"Papa," riep zij verrast.

Hij keek op.

"Wat is er, Lilian," vroeg hij verwonderd door haar opgewonden bewegingen.

"Ach papa — het verleden strekt weer de armen naar u uit."

"Wat bedoel je, kindlief?"

"Kijk dit bericht eens. Overmorgen heeft een familiëdag plaats van de geslachten Kreuzberg en Kreuzberg-Breitenbach, hier in dit hotel. Wat zegt u daarvan?"

Met bevende handen greep John Crosshall de courant van zijn dochter aan en las de aangeduide plaats over. Een vreemd lachje speelde om zijn lippen.

"Wonderlijk, wonderlijk! Dan vertoeven wij morgen met de geheele familie in hetzelfde hotel?"

"Ja, papa, werkelijk een zeldzaam toeval."

John Crosshall zag een tijdje voor zich uit. Toen richtte hij zich plotseling overeind.

"Lilian, deze familie-bijeenkomst zou ik graag bijwonen, ik zou daar alles voor willen geven," zeide hij levendig.

Lachend trok Lilian de schouders op.

"Hoe kunnen we dat, papa? Vreemden heb-

zijn moeder, vrijvrouw Amelia von Ortlingen, geboren von Strachwitz, nog in leven is. Hoe u dat te weten komt, blijft mij eender, maar niemand mag het vernemen dat gij dat op mijn verzoek doet."

White boog met een strak gelaat.

"U kunt zich op mij verlaten, mijnheer Crosshall; zoodra ik nagevorsch heb wat u wenscht te weten, krijgt u bericht. Heeft u anders nog iets?"

John Crosshall streek aarzelend over zijn kin en zette zijn lorgnet op, als moest hij zijn secretaris eens wat nauwkeuriger bekijken.

"Nog een private aangelegenheid die met groote kieschheid behandeld dient te worden. Vrijheer Benno von Kreuzberg-Breitenbach heeft een familiedag belegd welke overmorgen plaats vindt. Hij wordt gehouden in een der kamers hier in 't hotel en mijn dochter en ik hebben er zeer veel belang bij deze bijeenkomst bij te wonen. Maar een vreemde verkrijgt natuurlijk geen toegang. We moeten diplomatiek zijn om van dezen familiedag getuigen te kunnen zijn. Wellicht vindt ge een bediende bereid om voor een flinke belooning ons een plaats aan te wijzen waar we ongemerkt dezen familiedag kunnen bijwonen. Zou dat mogelijk zijn, mijnheer White?"

"O yes, met dollars is alles te bereiken," zeide deze met onverstoorbare kalmte.

John Crosshall glimlachte.

"Ik laat u geheel vrij, en op een som gelds

HERMAN DE JONGH.

De bekende Amsterdamsche meester-dampspeler, over wien men in de rubriek *Ons Dambord* in ons „Tweede Blad“ een artikel vindt.

aanmerkelijk verhoogd had, toen White zich bereid verklaarde hem naar Duitschland te

Zonder veel na te denken over de beweegreden van zijn meester om die bijeenkomst bij te wonen, begaf hij zich naar zijn kamer en overlegde hoe hij de opdracht het best ten uitvoer zou kunnen brengen.

* * *

Ondertusschen was Lilian weer naar het hotel teruggekeerd waar haar vader haar reeds wachtte. Samen maakten zij een autoritje naar den dierentuin en praatten over wat hun 't meest aan 't hart lag.

Toen zij in het hotel terugkeerden, was het tijd, voor het diner toilet te maken.

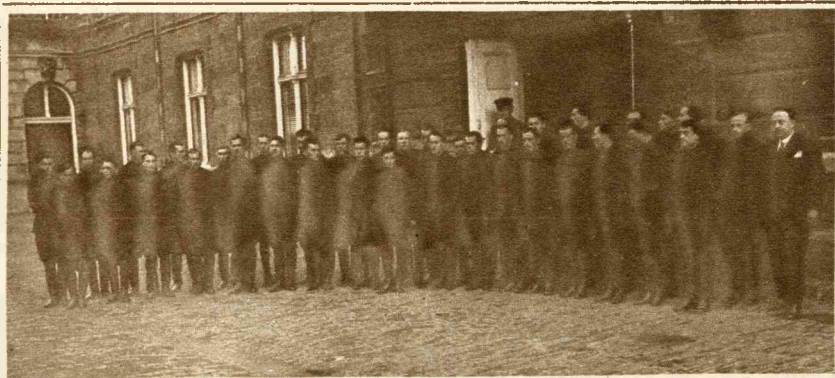
Een uur later trad John Crosshall aan den arm zijner dochter de eetzaal van het hotel binnen. Een tafeltje aan het venster was voor hen gereserveerd. De zaal liep reeds vol.

Nauwelijks hadden vader en dochter plaats genomen of drie heeren traden binnen die zich dicht bij hen aan een nog onbezette tafel neerzetten. In een van hen herkende Lilian den jongen vrijheer von Ortlingen. De beide andere heeren waren ongeveer van denzelfden leeftijd.

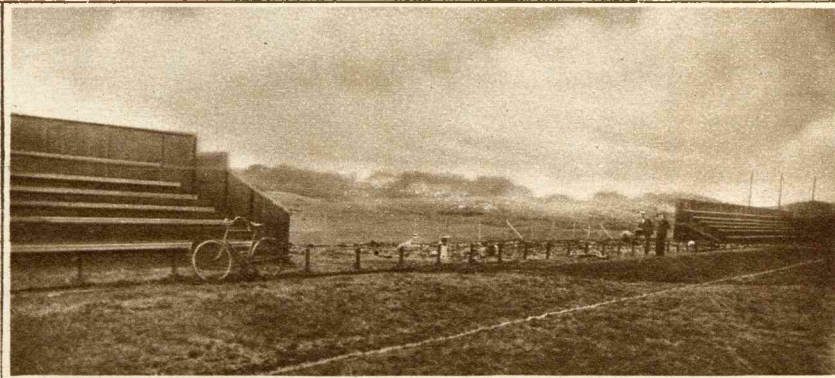
Lilian keek Ronald von Ortlingen aan; hij bemerkte het aanstonds, maar namschijnbaar geen notitie van haar.

Een zijner gezellen maakte hem opmerkzaam op de schoone jonge dame aan het venster maar hij weerde onverschillig af.

Wat gaat ons die Amerikaansche dollarprinses aan," zeide hij bijna norsch.

Het koor der Donsche kozakken dat een tournee door ons land maakt en ook in Amsterdam, in het Concertgebouw, een uitvoering geeft. De leden van het koor zijn alle officieren geweest in het leger van Wrangel, dat tegen de Bolsjewiki heeft gevochten.

Bij het hevige onweer is Zondag de bliksem geslagen in de overdekte tribune op het terrein van *De Stormvogels* te IJmuiden. De groote tribune brandde tot den laatsten spaander af; de open tribunes aan weerszijden werden gespaard. Hierboven een kiek van de plek, waar de tribune tot Zondagochtend stond.

komt het niet aan. Zooals u wel zult begrijpen drijft ons geen bloote nieuwsgierigheid tot deze daad. En dat ik geen minder goede bedoelingen koester, behoeft ik u zeker niet te verklaren. Wellicht helder ik u binnen korten tijd alles wel eens op, maar voor nu is het voldoende dat ik deze bijeenkomst onopgemerkt wil bezoeken. Ik laat het aan uw scherpzinnigheid over iets uit te denken, maar in geen geval mag het opzien verwekken. U begrijpt mij, nietwaar?"

"Volkomen, mijnheer Crosshall en ik zal uw wensch zoo goed mogelijk trachten te vervullen."

"Goed, goed. U kunt als voorwendsel nemen dat ik als Amerikaan nieuwsgierig ben de gebruiken van een familie-dag te kennen, die een Duitsch adellijk geslacht verbindt. Stel het als een luim of gril voor. Men mag niet merken dat ik er zulk een belang bij heb."

"Uitstekend, mijnheer Crosshall. U zult tevreden zijn over den uitslag mijner ondernemingen."

John Crosshall reikte zijn secretaris lachend de hand.

"Ik verlaat mij op u, mijnheer White. U bewijst mij een grooten dienst wanneer u aan mijn wensch kunt voldoen. Op geld behoeft u niet te kijken en zoodra u iets van beteekenis gedaan gekregen hebt, meldt u het mij aanstonds, nietwaar?"

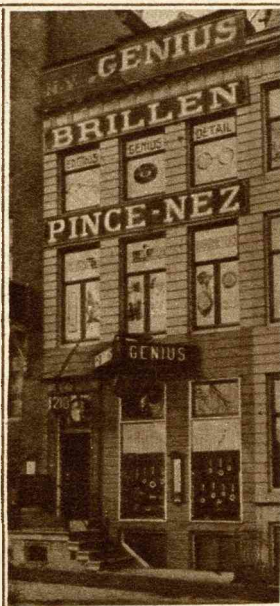
John Crosshall beduidde door een handbeweging dat hij niets meer te zeggen had.

De heer White was bijna twintig jaren in zijn dienst. Als zoon van arme ouders trad hij op veertienjarige leeftijd in het toenmaals nog niet uitgebreide etablissement van John Crosshall als jongste bediende. Door vlijtig werken en eerlijk gedrag maakte hij spoedig vorderingen. Sedert tien jaar was hij nu reeds de secretaris van John Crosshall en betrok als zoodanig een hoog salaris, dat de millionair nog

Het bekende adres voor prima Optiek

Amstel 210

's Avonds na 6.30 gesloten

volgen. White ging voor zijn heer door 't vuur. Voor miss Lilian koesterde hij een grooten eerbied en daar hij wist dat haar vader aan een hartkwaal leed en iederen dag den dood kon vinden, was hij om harentwille naar Duitschland gegaan om haar in zulk een geval van dienst te kunnen zijn.

ROOKT *Spa tram*

De andere heer, Georg van Strachwitz, een neef van Von Ortlingen, zag hem glimlachend aan.

"Hoe weet je, Ronald, dat die jonge dame een dollarprinses is?"

"Ik hoorde het toevallig," zeide deze kortaf, maar hij kon niet verhinderen dat hij kleurde.

Von Wedel, in wien men evenals in George von Strachwitz, ondanks zijn burgerkleeding, den officier herkende, keek Von Ortlingen met een glimlachje aan.

"Waarachtig? Dus een echte dollarprinses? Dat is het eerste exemplaar van dit soort dat ik te zien krijg. Die moet ik eens een beetje nauwkeuriger bekijken."

"Doe dat liever niet, mijnheer Von Wedel. Deze jonge dame is zeer koket," zeide Von Ortlingen haastig en afwerend.

Von Wedel draaide ondernemend aan zijn blond baardje en wierp een veroveringslustigen blik op Lilian. Hij bracht met zijn regimentsvriend George von Strachwitz zijn klein verlof door in Berlijn, en voelde zich zeer ondernemingsgezind.

"'n Beetje koketteeren kan geen kwaad," meende hij bedachtzaam.

Ronald scheen het niet op Wedel begrepen te hebben. Hij was zeer onaangenaam verrast, dat zijn neef George dien kameraad op sleeptouw had moeten nemen.

George wist dit en had zich reeds verontschuldigd.

"Ofschoon ik hem niet bijzonder graag mag lijden, hangt hij als een klis aan mijn kleeren. 't Is jammer, ik had mij op ons wederzien zoo verheugd."

Zoo had hij zijn neef gezegd, wien hij dit uitstapje naar Berlijn dankte. Want George was arm en zulke onkosten kon zijn beurs niet lijden.

(Wordt voortgezet.)

KINDERVERDRIET

Heel voorzichtig, op haar teenen, liep Treesje door het groote, nu zoo stille huis. Ze voelde zich huiverig en kil, en nu ieder zoo zachtjes sprak of fluisterde, durfde zij ook niet meer hardop lachen en zingen als voorheen. Want, er was iets heel vreemds gebeurd, iets wat voor 't kleine kinderbreintje niet bevattelijk was....

Eerst was moesje ziek geweest, o, zoo lang, ze was er aan gewend, dat ze 's morgens door paatje uit haar bedje getild werd, en zoo even bij moesje mocht komen, om haar „goeden morgen” te zeggen, daarna werd ze door de oude Mina aangekleed, en af en toe werd ze eens bij moesje gebracht, want die bleef den heelen dag op bed liggen, en dat vond Treesje in den beginne erg naar, maar later was ze er aan gewend geraakt. Toen, op een ochtend, was 't gebeurd, 't vreemde dat moesje roerloos stil in bed lag en zoo wit, en paatje had gesnikt, en gezegd, dat moesje nu was heengegaan, voor goed, en toen Treesje had gevraagd waarheen, had hij gezegd: „Naar Onzen Lieven Heer, Die heeft haar geroepen.” Maar Treesje vond dat niet aardig van Onzen Lieven Heer..

Dat alles overdacht ze, terwijl ze de lange gang doorliep, aan 't einde daarvan stond de deur half open.... Ze wist, dat er gisterenavond vreemde mannen in huis geweest waren, die hadden moesje daar neergelegd in 'n groote gele kist, ze moest toch even kijken nu, wipt angstig nieuwsgierig de kamer binnen, daar ligt moesje, temidden van heel veel bloemen, o, zoo mooi, en zoostil. Even komt ze onder de bekoring van 't intens zwart om haar heen, ze kijkt lang op het lieve doode gelaat, kan niet begrijpen, dat moesje nu werkelijk dood is en fluistert eerst zacht, dan luider „Moeder”, en als op haar angstig roepen die lieve bevendestem niet antwoordt, voelt ze zich angstig en verlaten, en begint zacht te snikken....

Snel komt haar vader de kamer binnen, neemt z'n kleine schat in z'n armen en draagt haar liefkoozend weg, naar de vriendelijk verlichte huiskamer, neemt haar daar op z'n knie, laat haar paardje rijden, en doet alles, om z'n kleine Treesje haar verdriet te doen vergeten.

En, kinderen vergeten zoo gauw....

En, Treesje weet nog niet, dat de echte rouw dan pas haar hartje zal binnen sluipen, als 't zwarte kleedje, dat ze nu draagt, reeds lang versleten is. In 't eerst was 't heel stil en vreemd in huis, zoo zonder moesje, maar al spoedig had Treesje daar geen erg meer in, ze voelde, dat haar vader haar al de ontbrekende moederliefde vergoedde, voelde zich zijn troetelkindje, hij nam veel meer notitie van haar, dan vroeger, nam haar na 't eten altijd even op z'n knie, en vertelde dan 'n mooi verhaaltje, en als de oude Mina haar dan 's avonds had uitgekleeft, bracht paatje haar op z'n rug naar boven, legde haar in bed en dekte haar warm toe. Zoo was 't iederen avond, en paatje werd allengs weer vrolijk, en Treesje vond het zoetjes aan niet zoo héél erg meer dat moesje nu dood was, ze had toch haar paatje nog, wiens afgod ze was. Hij verwende z'n kleine meisje wel 'n beetje, bracht altijd wat moeis voor haar mee, en maakte haar jong leventje blij en zonnig....

Totdat, op een goeden dag, de nieuwe moeder kwam.... en, hoe jong Treesje ook was, voelde ze instinctmatig, dat 't nu met haar rijk gedaan was. Maar de jonge moeder deed alles wat ze kon, om 't kleine meisje voor zich te winnen, speelde met haar pop, en las met haar in haar

NIET MOPPEREN

Er zijn vele menschen, die
Nooit tevreden zijn,
Niets boven zich verdragen, als
Ze zelf beneden zijn.
Gaaf het niet volmaakt hun
Voor den wind,
Dan mokken ze en doen ze norsch
Als een kind.

oo

Ze denken niet er aan, hoe of
Hun buurman 't maakt,
En dat ook 'n ander wel van zorg
Soms zuchten slaakt.
En, daar hun onbekend is
De vreugd van 't geven,
Gelooven zij zich zelf tekort
Gedaan in 't leven.

oo

Wat zou 't leven prettig zijn.
Als nu en dan
Elk dacht dat ook 'n ander leed
Gebeuren kan.
Hielden zij hun oog en hart
Wijd open,
Hun ontevredenheid ging
Heel gauw loopen.

A. T.

AMSTERDAMMERTJES

DE HOLLE KIES.

Ze had kiespijn, hevige kiespijn, maar, liever dan naar den tandarts te gaan, bleef ze maar steunen en kreunen en met hevige pijn rondloopen, zóó „grijselijk” vond ze het om haar kies te laten trekken.

Iedereen trachtte haar dat idee van „grijselijkheid” uit het hoofd te praten, maar dat lukte maar niet, tot eindelijk haar verloofde er in slaagde haar te overreden om toch door den zuren appel heen te bijten — eenmaal de kies er uit en de pijn was immers heelemaal weg.

Nou, ze zou het dan maar doen, maar dan moest hij meegaan.

En met z'n beidjes kwamen ze bij den tandarts.

„Ziezoo,” zei de jonge man, toen ze binnen waren, „het ergste is nu al geleden, ga nu maar even zitten en over een minuut is je kies er uit, en alle pijn is weg.”

Maar zij krabbelde weer terug: „Ik durf heusch niet!” zei ze.

„Kom nou toch, het doet werkelijk geen pijn.”

„Ja, maar ik ben zoo bang.”

„Kom, malle meid, als ik een holle kies had, dan zou ik me geen oogenblik bedenken, ik liet hem er dadelijk uithalen.”

„Dat kan je makkelijk zeggen, als je er geen hebt, maar dat geloof ik niet.”

„Nou, dan zal ik een gezonde tand laten trekken, alleen om je te bewijzen dat het geen pijn doet.”

Hij ging zitten, boog het hoofd achterover en de tandarts kwam met een tang op hem toe....

„Houd op!” riep ze plotseling, „dat wil ik niet hebben. Maar ik ben toch blij dat je het hebt willen doen. Nu kan ik ook nooit meer aan je liefde twifelen. Sta op, Karel, ik zal mijn kies laten trekken.”

Zij nam plaats in den stoel en liet zich, zonder een gil te geven, den kies trekken.

Toen ze weer buiten waren zei ze tot hem:

„Dat was heel dapper van je, ventje en als je nu ooit weer tegen me zegt zooals toen laatst, je weet wel, dat je voor me zou willen sterven, dan geloof ik je.”

Op den avond van hun trouwdag, twee maanden later, legde hij, alvorens in het bed te stappen, al zijn tanden op het waschtafeltje — ze waren allemaal valsch. A.T.

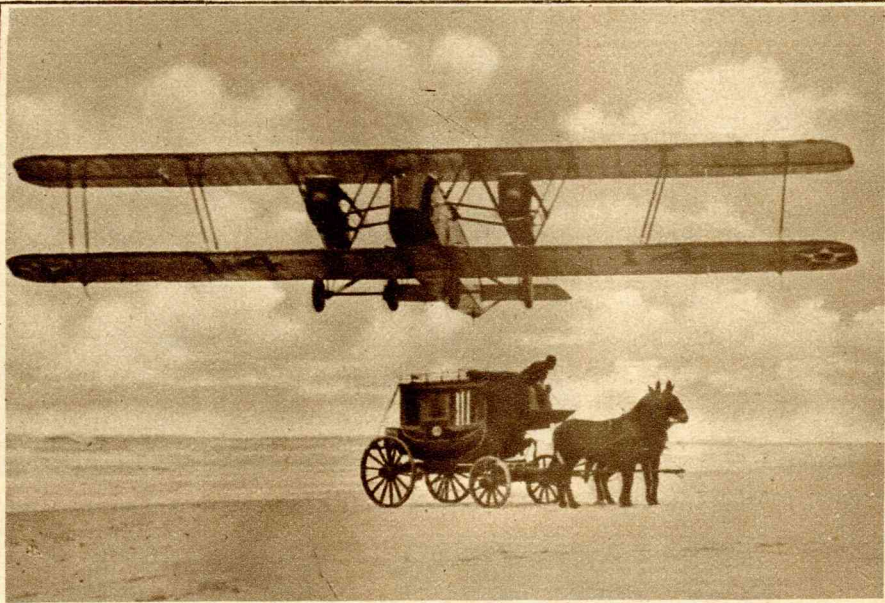
de kleine om dezen tijd in 't bad had; hij plaste met hem in 't water, dat de baby 't uitkraaide

van pret, en als hij dan netjes schoon en aangekleed, even op z'n knie kwam zitten, liet hij hem spelen met z'n gouden horloge....

En Treesje, die haar vader gevolgd is en in de openstaande deur alles ziet, krijgt plotseling 'n vreemd wee gevoel dat uit haar binnenste opstijgt, naar de keel, ze wil huilen, 't uitsnikken, maar trots weerhoudt haar.

Totdat paatje, 't spelen met z'n jongen moe, haar plotseling in de gaten krijgt, haar naar zich toetrekt, en liefdevol vraagt: „Waar denkt m'n kleine meid wel aan, dat ze zoo treurig kijkt?” Maar Treesje kan niet antwoorden, eerst moet dat akelig vreemde gevoel uit haar keel weg, ze begint heftig te huilen, drukt haar natte snoetje tegen paatje's mooi gesteven overhemd, en als ze eindelijk wat bedaard is, komt op zijn herhaalde vraag kinderlijk-naïef 't antwoord:

„Als deze moesje en broertje nu ook dood zijn, mag ik dan weer op uw knie paardje rijden, en brengt u dan weer speelgoed voor me mee?”

TWEË VERVOERMIDDELEN

Een merkwaardige foto: Een der meest ouderwetsche vervoermiddelen, een postkoets, waarvan er nog maar weinig op de wereld in gebruik zijn en een der modernste vliegtuigen, dat in vijf minuten een grooteren afstand aflegt dan zijn voorganger in een uur. De reusachtige machine zweeft zóó laag over de postkoets heen, dat de koetsier, bang geraakt te zullen worden, zich bukt.

prentenboeken, en Treesje's jong, ontvankelijk hartje opende zich gewillig voor iedere toenadering en ofschoon ze heel goed voelde, dat ze de liefde van haar vader nu deelde met 'n ander, was ze daar toch niet jaloersch om, want de nieuwe moeder vond ze heel aardig.

Maar, op een morgen werd Treesje wakker door een vreemd geluid in huis, dat ze niet kende, 't was 't zwakke, hulpeloos geschrei van 'n héél klein kindje, en juist wilde ze vragen, waar dat vandaan kwam, toen paatje héél verheugd op haar toetrad, en zeide dat de ooevaar dien nacht 'n klein broertje gebracht had, om mee te spelen, of ze nu niet blij was.

Maar Treesje was met de komst van 't broertje maar matig ingenomen....

Naarmate 't ventje grooter werd, nam de gelukkige vader steeds meer notitie van z'n jongen, hij was zoo trotsch op zijn stamhouder, en als hij 's avonds van 't kantoor kwam, liep hij dikwijls Treesje voorbij, regelrecht naar de kinderkamer, waar hij wist, dat z'n jonge vrouw

IN DE KOOLSTREEK

— OUD-KARSPEL

— Een mooie stevige bloemkool, zooals ze groeit.

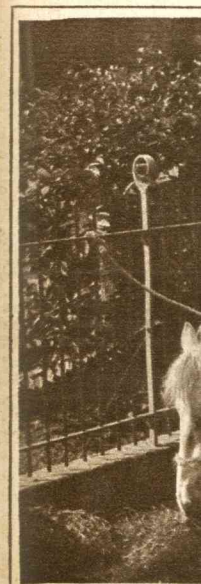
— De uitgestrekte koolvelden. De bloem van de bloemkool wordt met een blad gedekt, tegen het licht.

— Witte schuiten

— Een uitgestrekt uienveld. De boer is bezig met den oogst.

— OUD-KARSPEL

— Vóór het inladen worden de overtollige bladeren van de bloemkoolen afgesneden.

— Het lijkt wel een Japansch bruggetje, waar de kool-schuit onderdoor vaart.

— NOORD

-KARSPPEL EN NOORD-SCHARWOUDE

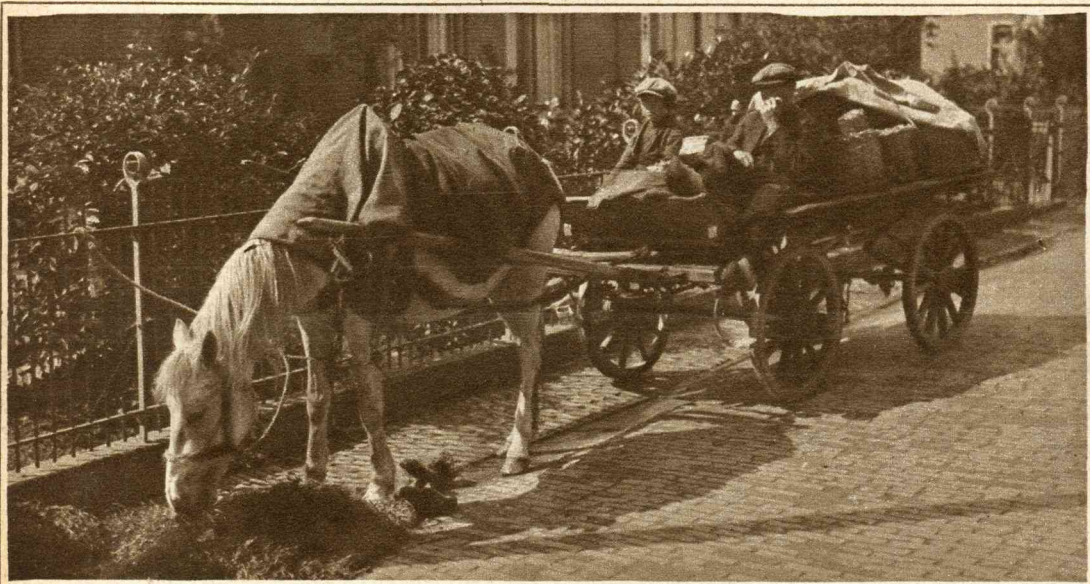
met OUD-KARSPPEL. — Witte kool. — In manden worden de koolen naar de groenteschuiten gedragen en daarin netjes opgestapeld.

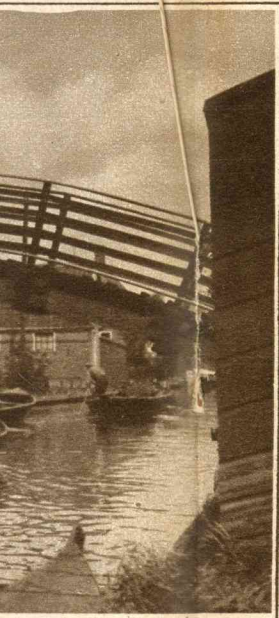
OUD-KARSPPEL. — Rechts een mooie witte kool, links een die te lang gestaan heeft en daardoor gebarsten is.

oogst.

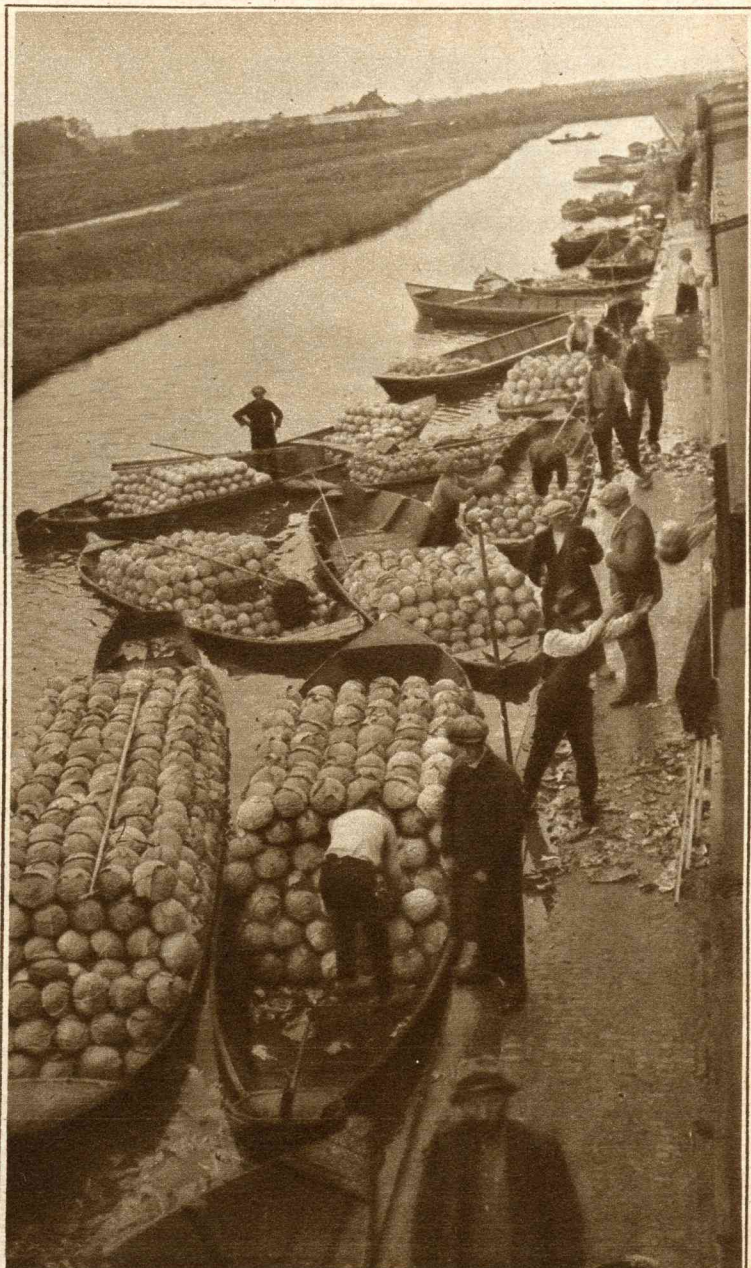
OUD-KARSPPEL. — Baas, knecht en paard pauseeren even van den arbeid om een stukje te eten.

bruggetje, waar de kool-

NOORD-SCHARWOUDE. — Het inladen van de kool in de spoorwagens die haar naar de groote steden brengen.

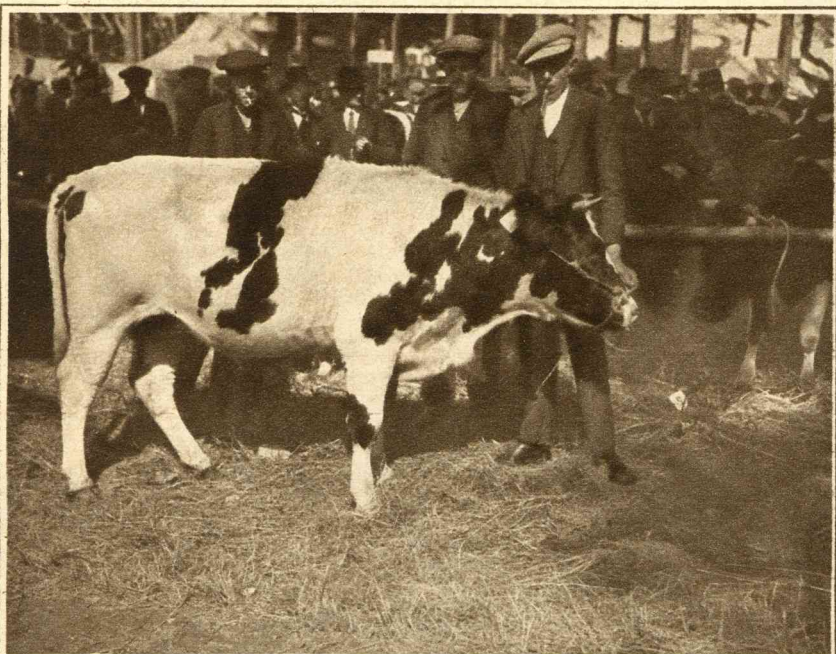

NOORD-SCHARWOUDE. — Een kijkje op het emplacement, waar de kool in den spoorwagen geladen wordt.

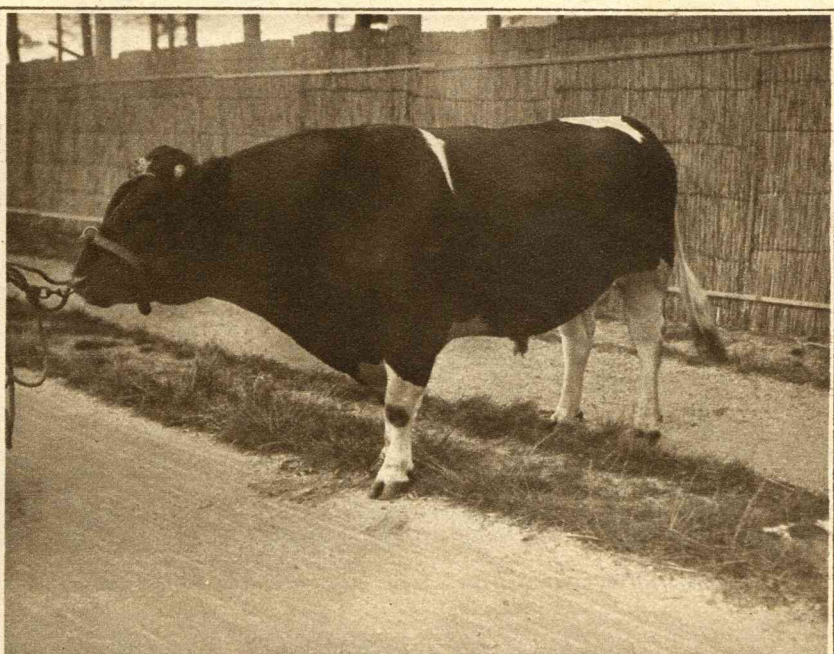
DE VEE-TENTOONSTELLING TE NAARDEN

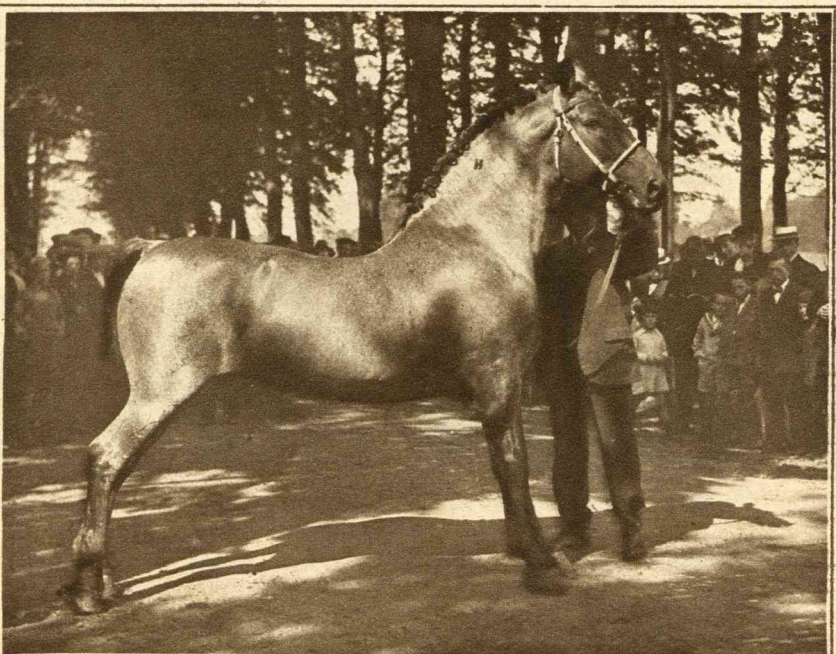
Door de Gooische Landbouw-Sportvereniging te Naarden is een tentoonstelling georganiseerd van rundvee, paarden, varkens, schapen, geiten, enz., die den 20sten Augustus in het Bosch van Bredius is gehouden. Er waren zeer mooie exemplaren op deze tentoonstelling te zien, waarvan wij er hier enkele afbeelden. Hierboven, links: Een overzicht van de tentoonstelling; rechts: Een kijkje op de afdeeling bokken en geiten.

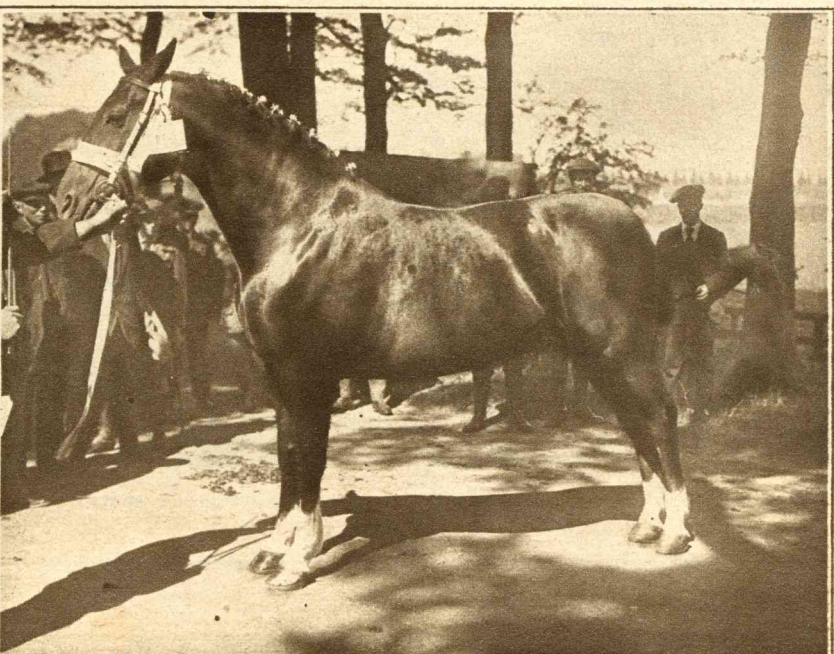
De eerste prijswinner in de afdeeling twee-jarige vaarzen.

De eerste prijswinner in de afdeeling dekstieren.

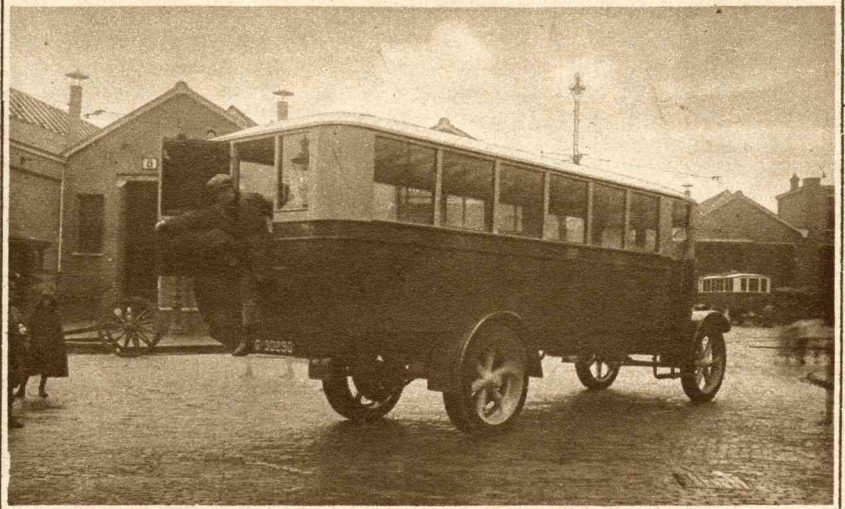
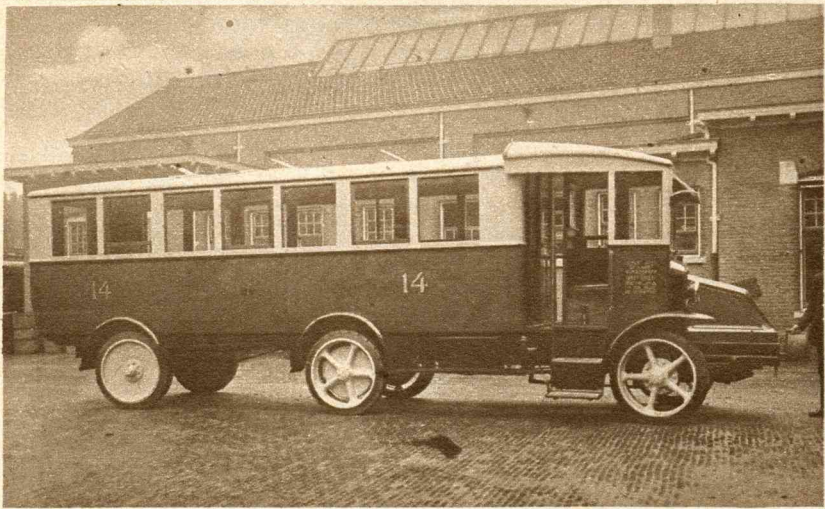

Een bekroonde hengst.

Eerste prijs afd. merries.

STADSNIEUWS

Onze nieuwe autobussen. Links: De groote, drie-assige bussen met 29 zit- en 10 staanplaatsen, die op de lijn Leidsche Boschje—Watergraafsmeer in dienst gesteld zullen worden. Het middelste stel wielen staat vast, de voor- zoowel als de achterwielen zijn bestuurbaar. Voor de veiligheid der passagiers is achter een nooddeur aangebracht en op last der politie bovendien in het dak een luik van 1.50×0.80 M. waardoor de passagiers bij een ongeluk eventueel den wagen zullen kunnen verlaten. De kracht-overbrenging geschiedt, in tegenstelling met die bij de oude bussen, op de vooras. Rechts: Een der nieuwe wagens, waarmee binnenkort de dienst op de lijn Beursplein—Nieuwendam zal worden geopend. Deze zijn kleiner dan de andere nieuwe wagens en bevatten 27 zit- en 5 staanplaatsen. Ook aan deze wagens is een nooddeur aangebracht. Met het oog op de IJ-ponten, die, door het verschil in waterstand, niet altijd even hoog liggen, geschiedt hier de kracht-overbrenging door kettingen. Men heeft deze oude, weinig meer toegepaste methode gekozen, omdat men vreesde dat de cardan-overbrenging bij het op- en afrijden der ponten zou kunnen beschadigen.

Woensdag den 20sten Augustus hebben we in Amsterdam weer iets nieuws gezien. Een jong paartje op Kattenburg, dat in het huwelijksbootje wilde stappen, heeft zich blijkbaar te voren al wat aan het „varen” willen wennen en heeft zich per motorboot naar het stadhuis begeven. Links: De bruid stapt aan boord; rechts: Het jonge echtpaar en de bruiloftsgasten maken in de motorboot een rondvaart door de stad. Voor muziek was ook gezorgd — een harmonika-speler hield er de vrolijkheid in.

De verkiezing van de bewoners-commissie in het Oostzaner tuindorp. waaraan slechts door ongeveer een derde deel der huisgerechtigden werd deelgenomen, en die aan de communisten de zege bracht. Een kijkje in het stembureau, terwijl een brandweerman zijn stem uitbrengt.

Een der beide nieuwe politie-motorbooten, onmiddellijk na het te-water-laten van de werf der firma de Vries—Lentsch te Nieuwendam gekiekt. Beide booten, waarvan de grootste 13000, de kleinste 5400 gulden kost, zullen een snelheid van 18 K.M. per uur kunnen ontwikkelen. Een mooie aanwinst voor onze politie te water.

HET MONSTER DAT „STAD” HEET

DOOR TINE LANGENHORST

Toen Nel trouwde, ruim veertig jaar geleden was het, lag de woning, die ze met haar man betrok, een half uur van de stad verwijderd. Groot was de hoeve niet. Een klein gedeelte van steen gebouwd, met twee pronkkamers en 'n zolder en daarachter stal en schuren van hout met rieten dak. Maar aardig zag het er uit, en 't lag zoo dicht bij stad, wat 'n voordeel was. Je kon het „beloopen” als je boodschappen moest doen en Kees kon er de melk heenbrengen en zelf uitventen wat toch 'n extra voordeeltje gaf.

En het tweetal boerde goed. Kees met de melkwijk in stad en zij thuis, hard werkend, het vee verzorgend, den tuin bewerkend voor eigen groenten en aardappels; en op 'n zomerdag, dat 'n paar stadsmenschen haar vroegen om 'n glas melk, kwam ze op het schitterend denkbeeld een paar stoelen en tafeltjes onder de boomen neer te zetten.

vijf minuten gaans van haar huisje. Slechts een paar stukken weiland ertusschen. En er kwam een tijd dat die stukken land ook verkocht werden. Over een of twee jaar werden ze volgebouwd. Ook Nel kreeg 'n bod op haar huisje. Een goed bod, waarover de zoon tevreden het hoofd knikte.

„Nog 'n paar jaar wachten, moeder, dan krijg je twee maal zooveel.”

„Krijg ik dat? Nee, ik verkoop niet. Hier wil ik blijven. Hier heb ik meer dan veertig jaar gewoond, hier wil ik sterven.”

Nel hield van poëzie, zonder dat ze het zelf wist was ze poëtisch aangelegd. Met innigheid kon ze 's Zondags de gezangen in de kerk meezingen en graag las ze de schoolversjes van haar kinderen in de taalboekjes. Eens had ze zelfs een gedicht uitgeknipt dat stond in een oude courant, die een van haar gasten had laten liggen. Het gedicht bewaarde zij in haar

'k Snel als op vleugels voort, langs 't zonnig pad,
Heer, naar het lokkend, wenkend zonneland
En vol verlangen strekt mijn arm daarheen.

Dat gedicht had ze heel mooi gevonden. Het drukte zoo goed uit haar eigen afkeer van de stad en haar liefde voor het dorpsleven. En dat zou ze nu verlaten voor 'n zak vol zilvelingen!

Nee, hier wilde ze blijven tot ze stierf. Wat haar zoon wilde doen moest hij weten, maar nu was zij baas op de hoeve en die werd niet verkocht.

Maar steeds verder strekte de polyp zijn armen uit! Als Nel buiten zat en links en rechts die huizenblokken zag naderen, als het gedreun van de heimachines haar op haar stoel deed trillen, voelde zij een angst om wat gebeuren zou, wat gebeuren moest. En als ze 's avonds

Het park, dat voor de menschen in de groote stad, die de frissche buitenlucht zoo vaak moeten ontberen, is aangelegd heeft ook zijn aantrekkelijkheid voor de dieren. Deze week maakten wij er de beide hier gereproduceerde foto's. Terwijl de hond zich verlustigt met het plassen in het water van een der vijvers, ligt poesje zich op een der banken in de zon te koesteren.

Het trok!

Vrouwen met kinderwagens, die de stad ontvlucht waren, kwamen even rusten en een glas melk drinken voor vijf centen maar. Het volgend jaar werd een waranda getimmerd en er kwamen een paar groene planten voor te staan. De keukenstoelen werden vervangen door klapstoeltjes en de melk kostte voortaan tien cent.

Ook verkocht ze er limonade bij. Kogelfleschjes of kwast. En steeds drukker werd de tuin bezocht, want de stadswijk breidde zich uit, de stadshuizen langs den weg waren al tot op een kwartier afstand van haar huisje genaderd. Nel verdiende geld en haar man was zijn melk al kwijt voor hij goed en wel in stad was. Zij konden vee bij koopen en nog 'n spaarpotje maken voor de kinderen. Drie waren er, twee meisjes en 'n jongen.

En nu waren de meisjes al getrouwd en de zoon was op hun gedoe gebleven. Als moeder stierf was het voor hem tijd genoeg om een vrouw te zoeken. Vader was 'n paar jaar geleden gestorven, had Nel op het hart gedrukt, den boel niet te verkopen, want steeds verder naderden de vangarmen van de stad, die als een polyp gereed stond hun hoeve te verslinden, opdat er plaats zou zijn voor een rij etagewoningen. En als de oude Nel onder de waranda zat, keek ze over de wei achter hun huis en zag twee, drie rijen woningen. Van twee stads gedeelten uit naderden die uitloopers, tien,

bijbeltje en het was geel van ouderdom geworden, zoodat ze moeite had het te lezen als ze het weer eens in handen kreeg.

In wazig blauwen nevel ligt de stad
Ver achter mij. 'k Weet dat daar, onder schijn
Van schoonheid, de ellende zwoegt,
En vóór mij, waar de boer zijn akker ploegt,
In voren, rijende in lange lijn
Zie ik een dorp, aan 't einde van een pad.

Een zonnig dorp, te midden van veel groen,
Waar kinderstemmen klinken, zilverschoon,
Waar 't hooi in volle vrachten binnen komt
En 't torenklokje twalef slagen broemt.
Dan staakt de boer zijn werk en zoekt zijn woon,
Waar wachten vrouw en kind, bij sobren noen.

Nog eenmaal wend ik 't hoofd. De stad verdween
Verborg zich achter grauwen nevelwand,
Dan valt van mij de zorg der groote stad.

Als ge weet: **Victoria-Water** wordt in huis met vreugd begroet
Waarom schenkt ge uw gezin dan iets wat niet zoo goed voldoet?
Weet U: dat **Victoria-Water** in een liter-schroef-stop-flesch,
U slechts twee en dertig cent kost, thuis bezorgd aan uw adres?

VICTORIA-WATER

Oberlahnstein.

voor ze slapen ging nog even buiten kwam zag ze al de ramen in die steenen gevaarten verlicht. In al die pas gebouwde huizen woonden al menschen, reeds voor ze nog gereed waren soms. En nog steeds was er woningnood, nog steeds slokte de stad den grond rondom zich. En weer kwamen er heeren die den grond opnamen en metingen deden en dan kwam er 'n bod en 't werd weer afgeslagen. En voor en naast en tegenover Nel was alles gekocht door de gemeente en toen, toen Nel bleef weigeren, gebeurde het onvermijdelijke. De woning met het weiland werden onteigend. Het moest. Het belang van de gemeenschap ging vóór dat van een enkeling. En de zoon was blij: „Twintigduizend gulden, verbeeld je moeder. „Nou kan je stil leven, hoeft niets meer te doen.”

Met starre oogen hoorde Nel alles aan. Toen slaakte ze een zucht. Weer voelde zij dien angst om het hart, alsof een hand daar drukte en het hart wilde verpletteren, zooals de stad haar woning verpletterde.

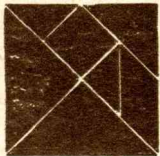
Zij trachtte adem te halen maar het klonk als een schorre kreet die wegsterft in een rochelend geluid. De zoon boog zich angstig over de oude vrouw, stamelde een paar goedige woordjes, zag opeens in het verstarrende ge-laat den dood....

Nee, niet stil leven voor de oude Nel. Stil rusten zou ze, op het dorpskerkhof, totdat na jaren ook het monster dat „stad” heet over het kerkhof heen zich uitgezet zou hebben.

PRIJSVRAAG No. XXX

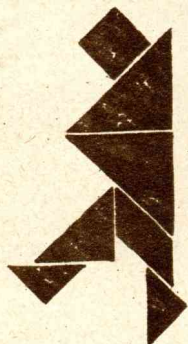
Ditmaal komen we weer eens met wat anders, waarmee onze lezers, waar wij vertrouwen, in den kring van hun gezin wel eenige aangename oogenblikken zullen doorbrengen.

Men snijdt een kwadraat op de wijze als hier aangegeven in zeven stukken.

De vraag is nu, deze zeven stukken zóó aan elkaar te leggen, dat ze een karikatuur van een man vormen.

Als voorbeeld geven we er hier één; we vragen onzen lezers, er minstens twee bij te maken. Als prijzen stellen wij beschikbaar.

1 dozijn fraaie tafelmessen, 1 rookstel, 1 Gillette scheerapparaat, 2 bussen Amstelcacao van 1 kilo, 1 bonbonmandje, 2 tabakspijpen, 4 pakken Five o'clock tea, 20 groote kaarten van Nederland.

Oplossingen worden ingewacht tot uiterlijk heden over 14 dagen. Ze mogen, willen ze niet ongezien naar onze prullemantel verhuizen, uitsluitend op een briefkaart worden geteekend, die is geadresseerd aan den Prijsvraagredacteur van „De Stad Amsterdam”. Heerengr. 131, Amsterdam.

ONS KINDERHOEKJE

DE LEVENSLIJP EENER SIGARET

DOOR JOH. v. d. HOEK

Ik vond haar op een triestigen avond van jachtenden wind, die den plas waarin ze lag, kabbelen deed en haar piepstemmetje deed mij even stilstaan ondanks het slechte weer.

Haar witte japonnetje was gansch doorweekt en liet, als door perkament, de gelige tabaksschilfertjes zien, waaruit ze was samengesteld.

Ik stopte haar in mijn zak en nam ze mee naar huis, waar ik haar op den schoorsteenmantel bij de kachel te drogen legde.

Na eenigen tijd was ze weer eenigszins tot zich zelve gekomen en ik slaagde er in, haar over te halen mij haar levensloop te vertellen, en het verhaal dat zij mij deed, laat ik hier volgen voor mijn kleine lezers en lezeressen.

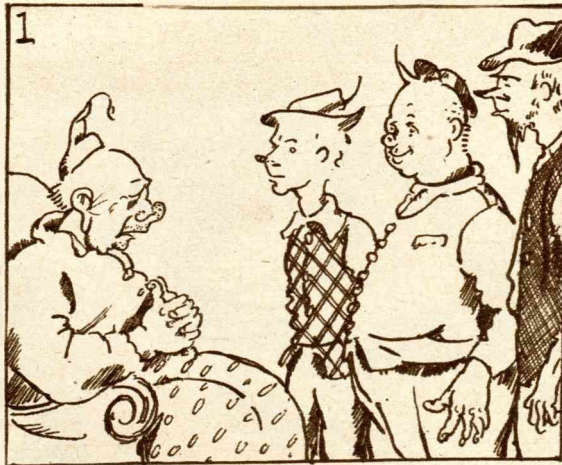
— Ik werd, zoo vertelde de sigaret, of liever het overblijfsel van een sigaret, want ze was nog maar een „peuk” — geboren op een zeer eigenaardige manier.

— Een donderend geraas van kamwielen en assen, die alle in razende snelheid rondwentelden, een geweldige hoeveelheid tabak, die angstwekkend door elkaar werd geschud en een rol papier, die ijlings voorbijvloog — ziedaar wat ik het eerst van de wereld zag. Ik had nog niet den tijd gehad om even over al het vreemdsoortige dat om mij was na te denken, toen een gedeelte van de tabak bij elkaar werd genomen, tot een rol geknepen en er een stukje papier om heen werd gedraaid en vastgeplakt. Toen was ik een sigaret. Ik bestond uit heel kleine stukjes tabak, die ergens uit den Balkan kwamen, zooals ze mij vertelden, en een papieren japonnetje dat in Holland was gemaakt en nu een Franschen naam droeg.

— Ik viel door een groote opening, al dieper

en dieper, totdat ik terecht kwam in een groote kist. Ik was daar lang niet alleen. Duizenden en duizenden zusjes, allemaal precies op mij gelijkend, lagen er om mij heen. Weer liet men mij den tijd niet om eens kennis te maken met mijn nieuwe omgeving. Meedoogenloos werd ik opgepakt en met mijn hoofdeind in een vochtig-warme ruimte gestoken.

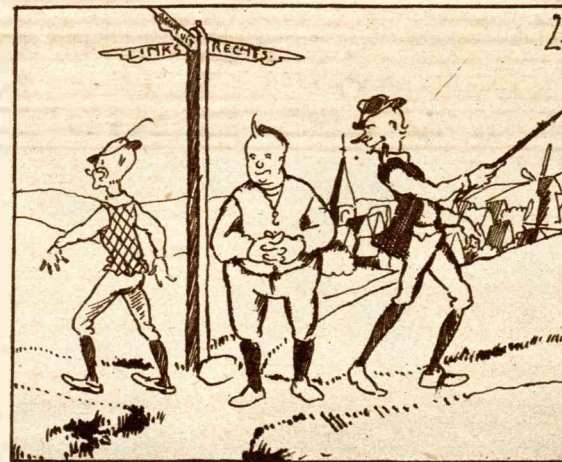
DE DRIE ZONEN

Eens op een dag, dat er een helder lente-zonnetje scheen en al de vogeltjes hun hoogste liedje uitzongen riep de oude Mulder zijn drie zonen bij zich en sprak:

Mijn jongens! Mijn alles, wat me dierbaar is, jullie Vader, die zich jaren lang voor jullie krom heeft gewerkt, wordt oud en stijf, 't werken valt mij zwaar, de tijden zijn slecht en het zal niet lang meer duren dat ik onzen molen moet verkoopen om m'n schulden te kunnen betalen.

Jullie zijn thans groot en sterk genoeg, om de wereld in te gaan. Doet dat nu, weest verstandig, werkt hard, en wie van jullie na een jaar zooveel heeft verdiend, dat ik mijn schulden kan betalen, krijgt van mij den molen cadeau.

Lange Janus met 't puntbaardje, dikke Pieter met z'n kuif en sloome Hans, die gewoon was, waren diep getroffen en zeer geroerd door zooveel wijze woorden van hun lieven Vader.

Wel viel 't afscheid nemen hun bitter zwaar, maar de kans om na een jaar den molen te winnen deed hun toch vol goeden moed op marsch gaan.

Bij den driesprong aan 't einde van het dorp en 't begin van de wijde, wijde wereld namen ze na een hartroerende omhelzing afscheid van elkaar om verder ieder z'n eigen weg te kiezen.

Hans koos links, de dikke rechtuit en de lange den rechtschen weg, „Want” zei hij „aan de rechter hand ligt 't gouden strand. Adieu broeders! Vaart wel!”

(Wordt vervolgd.)

— Het was een mensch die mij had opgehaald, en de holte waarvan de wanden mij vasthielden, dat was zijn mond. Een ander mensch kwam ook eens kijken. Hij zag er veel deftiger uit dan die mij vasthield. Hij was daar de baas.

— En daar degene, die mij gevangen hield, wel wist dat hij mij niet mocht stelen, wierp hij mij in de kist terug, zonder dat de ander het zag. Ik was blij dat ik niet in de eerste oogenblikken van mijn leven werd vermoord, doch ik was van dien dag af ook bang voor de menschen.

— In de groote kist kwam ik met mijn duizenden zusters in een andere groote zaal. Daar waren vele meisjes, die mij en mijn zusters uit de kist namen en in mooie bont-beschilderde doosjes pakten. Ik voelde mij tevreden. In die weinige oogenblikken had ik al genoeg van het leven gezien en ik vleide er mij mee, weldra in zoo een mooi gekleurd bedje te mogen liggen.

— Ik lag nog al bovenaan en was dus spoedig aan de beurt. Ik zag scherp toe. Eerst werd er een stijf papier in het doosje gelegd, daarna een heel dun blaadje, dat blonk als zilver en daarin werden wij verpakt. Ik en nog negentien zusters. Nauwelijks echter was het meisje, dat ons zoo lief toedekte, hiermee gereed, of in plaats van ons op den stapel van andere doosjes te zetten, verborg ze ons met doosje en al in haar kleeren. Dus dat meisje was al niet beter dan de man bij de machine.

— Uren bleef het doosje toen dicht en waren wij in duisternis gehuld. Toen onze gevangenis weer werd geopend, waren wij in een kamer. Het meisje, dat ons had meegenomen, zat er ook, doch we werden vastgehouden door een man aan wien ze ons waarschijnlijk had gegeven. Hij nam aanstonds een van mijn zusters er uit en stak haar in brand.

— Vanaf dat uur ging de doos telkens open en telkens verdween een mijner zusters om niet meer terug te keeren.

— Waarschijnlijk was het een dag later, toen na een lange rustpoos de doos weer openging en een kleine man, een jongen, mij haastig uit de doos nam en na vluchtig te hebben rondgekeken, mij in zijn zak verborg. Dus ook die jongen.... Was er dan niemand onder de menschen eerlijk?

— Toen ik weer uit den zak werd genomen en in de frissche lucht kwam, was de jongen, die mij had gestolen, met nog twee andere jongens. Hij stak mij in den mond en liet zich vuur geven. Gretig zoog hij den rook naar binnen totdat opeens.... Hij snakte naar adem en trok allerlei leelijke gezichten. Hij was ziek geworden.

— Zijn kameraad nam mij van hem over en.... ook hij werd ziek. Het was toen de derde die het met mij probeerde. Reeds was ik bijna half opgebrand, toen ook hij zwaar begon te hijgen en zich met een zakdoek het voorhoofd afwischte.

— Er kwamen eenige andere jongens voorbij. Zij lachten de eersten uit en wilden mij hebben. Wat er allemaal is gebeurd, weet ik niet. Maar na een vreeselijke vechtpartij liep een der andere jongens lachend met wij weg. Hij rookte mij heelemaal op en wierp mij toen weg in den plas waar u mij vondt. O! het is vreeselijk! Pas twee dagen leef ik en reeds heb ik drie dieven gemaakt, drie jongens ziek laten worden en ben ik de oorzaak geweest van een vreeselijke vechtpartij.

De sigaret was uitgeput van het vertellen. Een droge hoest deed haar tengere lijfje trillen. Tot het uiterste toe spande ze zich in en ging toen nog verder:

— Ik dacht dat heel de wereld slecht was en ik verheugde er mij over, weer spoedig te verdwijnen. Uw gedrag echter heeft mij er van overtuigd dat er ook nog iets goeds in de wereld is.

Weer kon ze niet verder.

En ik zeide:

— Goeds is er meer in de wereld dan kwaad, maar het goede is bescheiden en onopvallend, terwijl het kwaad dadelijk wordt gevoeld en opgemerkt.

Toen stierf de sigaret en ik voldeed aan haar verlangen en verbrandde haar.

LEUKE SOMMETJES

Jullie zijn natuurlijk knappe rekenaars. Op school maak je allemaal je sommen goed. Dat is flink. Maar wie is zoo knap dat ie de volgende sommetjes in eens kan maken? Daar moet je nu ineens zoo maar 't antwoord achter zetten. Probeer maar 'ns en je zult zien, hoe gemakkelijk dat antwoord is.

$$11111111 \times 11111111 = 12345678987654321$$

De cijfers van 1—9 en terug.

$$11111111 \times 1111111111111111 =$$

$$123456789999999987654321$$

Cijfers van 1—8 dan 9 negens en cijfers terug.

DE VROUW EN HAAR RIJK

VROUWEN IN BEDRIJVEN.

Tegenwoordig zijn er een aantal vrouwen in Amerika, die, al verwerven zij ook in handel en nijverheid niet precies miljoenen vermogens, toch leiding geven aan zaken, waarvan de omzet honderdduizenden per jaar bedraagt. Daar is, zegt het Rott. Nsbl., in de eerste plaats miss Carro Clark, de directrice en oprichtster van Clark's Uitgeversmaatschappij te Boston, die eenige jaren geleden, zonder dat zij in den boekhandel was opgeleid en met een zeer gering kapitaal één van de meest beteekenende uitgever-zaken van Amerika in het leven heeft geroepen.

Genoemd dient voorts te worden mevrouw Mary Halliday, de voorzitter van de spoorwegen van Saint-Louis. Door haar bekwaamheid in zaken heeft zij het bezit aan aandeelen, die haar man haar heeft nagelaten, tot een waarde van bijna 6 miljoen gulden doen toenemen.

Een andere aanzienlijke zaken-vrouw, die het spoorwegaan-derwijs tot het terrein van haar werkzaamheden heeft gekozen, is mevrouw Theodosia Beecham, die sedert eenige jaren een gemiddeld jaarlijksch inkomen van 96.000 tot 120.000 gulden uit de spoorwegen trekt.

Door bekwaamheid in zaken onderscheidt zich ook miss Hattie Coggin, die een farm van 6000 acres beheert en er een bijbaan-tje als directrice van een bloeiende bank, met een kapitaal van 480.000 gulden bij heeft.

Van alle Amerikaansche vrouwen, die succes in zaken hebben, trekt het meest de aandacht mevrouw Harriet White Fisher Andrew, de „ijzeren vrouw van Amerika,” zooals men haar genoemd heeft. In 1899, toen haar man ziek werd, nam zij de leiding van diens ijzergieterij op zich en zij heeft de onderneming tot zoodanigen bloei gebracht, dat zij thans aanbeelden en bankschroeven naar alle deelen van de Ver. Staten levert.

„Wij hebben hier te doen met fabrieken van zulk een volmaaktheid, dat wij daarbij de sekse van den fabrikant moeten vergeten en vergeven.” Dit compliment werd gegeven aan haar bewonderenswaardige energie en bekwaamheid in zaken, toen de Vereeniging van Amerikaansche fabrikanten haar als lid aannam.

Haar vakkennis wordt algemeen erkend en toen in 1912 de belanghebbenden bij den Amerikaanschen ijzerhandel een congres hielden, verzocht men mevrouw Andrew een voordracht te houden.

Het merkwaardigste van mevrouw Andrew is misschien wel, dat zij niet alleen haar onderneming zoo goed weet te leiden, maar dat zij, als de gelegenheid er zich toe voordoet, ook in de gieterij practisch kan werken. Is er veel werk, dan ziet zij er niet tegen op den scheplepel of den hamer zelf ter hand te nemen en met haar werklieden te wedijveren in het maken van aanbeelden. „Ja”, schrijft een Amerikaansch tijdschrift, „er bestaat geen werk, van de bediening van den koepelsmeltoven af, die veel spierkracht eischt, tot de hanteering van de door luchtdruk gedreven zaag toe, waarbij

het aankomt op de uiterste handigheid, dat zij niet even goed kan doen als onverschillig wie van de werklieden, die zij in haar dienst heeft.”

dig dwong zij haar werklieden tot bewondering, als zij zonder eenige hulp een zeer groot aanbeeld ophief en op een vrachtwagen zette zien, dat zij zelf ieder werktuig even goed kon hanteeren als bevelen geven aan anderen.

Stap voor stap oefende zij zich in iedere fase bij de vervaardiging van bankschroeven en aanbeelden en als thans een arbeider in de fabriek zou ontbreken, zou zij dadelijk op zijn plaats kunnen gaan staan. Beklaagt zich iemand bij haar, dat hij het werk, dat zij van hem in een uur eischt, niet kan klaar krijgen, dan steekt zij zelf de handen uit de mouwen, werkt precies op de minuut een uur lang en bewijst hem dat zij in dat tijdsverloop zelf het werk kan verrichten, dat zij hem heeft opgedragen.

Door haar vriendelijkheid en de persoonlijke belangstelling, welke zij toont in alle arbeiders en hun gezinnen, heeft zij de genegenheid van haar ondergeschikten verworven en de omzet van haar bedrijf bedraagt thans viermaal zooveel als bij den dood van haar man, die tien jaar geleden is gestorven.

TWEEDUIZEND VROUWEN TE VEEL.

Te Bingley, een klein stadje in Yorkshire, Engeland, zijn er tweeduizend meer vrouwen dan mannen en de huwelijkskansen der meisjes zijn dus al heel klein. In de laatste tien jaar ging het aantal mannen voortdurend achteruit en dat der vrouwen vooruit. Nergens in Engeland bestaat er zulk een verschil in aantal tusschen de beide sekse als in Bingley. Iedere huwelijks-candidaat is daar zeer in tel en wanneer er een met een meisje buiten de gemeente trouwt, wordt hem dat erg kwalijk genomen.

Er zou wel iets op gevonden kunnen worden. Er is te Bingley een groote fabriek en daarin werken 1000 vrouwen meer dan mannen. Wanneer de fabrieks-meisjes eens dienstmeisjes werden in de omliggende gemeenten, zouden de huwelijkskansen opeens beter worden en zou in die streek de dienstbodennoed, welke ook sterk in Engeland heerscht, bezworen zijn.

EEN OVERGROOTMOEDER VAN 44 JAAR.

Een overgrootmoeder van 44 jaar is natuurlijk alleen in Amerika bestaand. Het is mrs. Florence Bell Dixon te Los Angeles, die er aanspraak op mag maken de jongste overgrootmoeder ter wereld te zijn. Ze is 44 jaar oud. Zij trouwde op haar 12de jaar, haar dochter, nog geen jaar na het huwelijk

geboren, wachtte tot haar 14de jaar, en haar kleindochter trad zeer laat in het huwelijk, n.l. eerst op haar 15de jaar. Ook deze heeft thans het leven aan een kind geschonken, zoodat de 44-jarige stammoeder reeds drie geslachten achter zich heeft.

LEVENSWIJSHEID.

Zoodra iemand kwaad gaat spreken over de afwezigheid, kunt gij er van overtuigd zijn, dat alleen uw tegenwoordigheid hem belet ook over u een boekje open te doen.

= Een nieuwe mode te Parijs =

Nu de kakelbonte cow-boy-halsdoeken in hunne krijschend-contrasteerende kleuren, die korten tijd een smakelooze hoofdrol speelden op onze wandel-toiletten, alweer verouderd wetscht zijn en de shawl weer opnieuw zich in de gratie der mode verheugen mag, vertoont zich daarnaast weer een andere nouveauté, als men de berichten uit Parijs gelooven mag; een losse col van fijne kant, b.v. Brabançonne, zooals ons plaatje toont.

Een idyllisch zomertafereltje, dat met den Rembrandtieken gloed van het op de marmeren balustrade van het koel-donkere terras neerplassende licht en de droomerig-warme atmosfeer buiten op het water, ons in dezen tijd van (als wij dit schrijven) nog steeds aanhoudenden regen dubbel verlangen doet naar nog eenige mooie zomer-dagen, vóór onze vacantie en die van man en kinderen geheel in den troosteloozen regen verdrinkt. — De foto, die bijna een schilderij is, stelt Koningin Marie van Roemenië voor op het terras van haar buitenverblijf in Sinaja.

= Een idyllisch vacantie-tafereeltje =

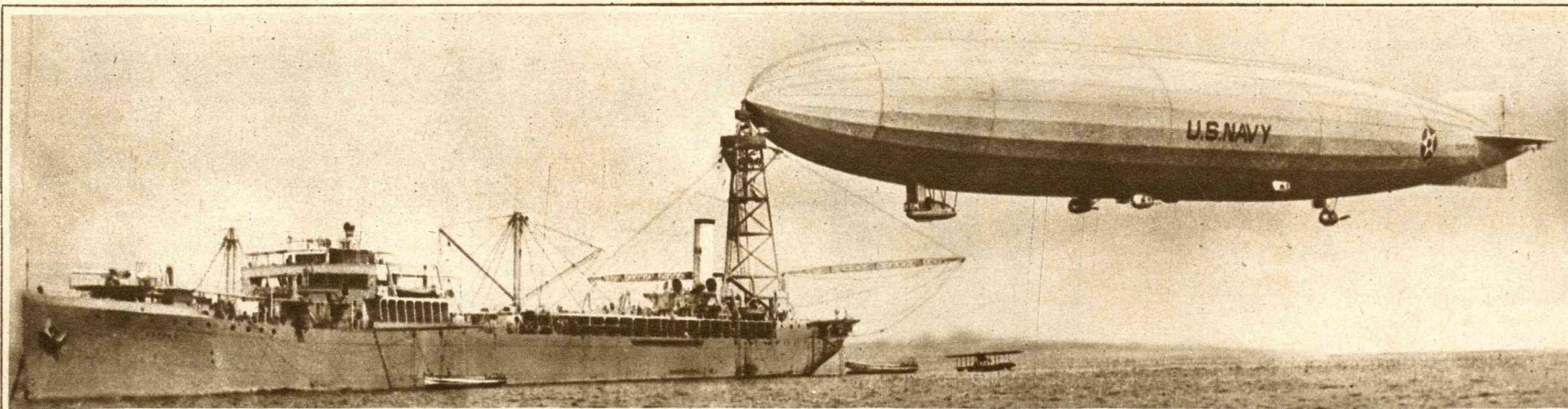
De gieterij van mevrouw Andrew ligt in Trenton. Op een landboed 6½ K. M. daar vandaan woont zij. Om 6 uur 's morgens is zij reeds met haar toilet gereed. Dan rijdt zij met haar automobiel naar de gieterij en als de stoomfluit het sein geeft tot het begin van den arbeid, heeft zij de poorten van de fabriek reeds geopend.

Toen haar man hopeloos ziek werd en zij de leiding der fabriek op zich nam, lachte men. Want zij had niet het flauwste begrip van het werk, dat in de fabriek werd gedaan, maar spoe-

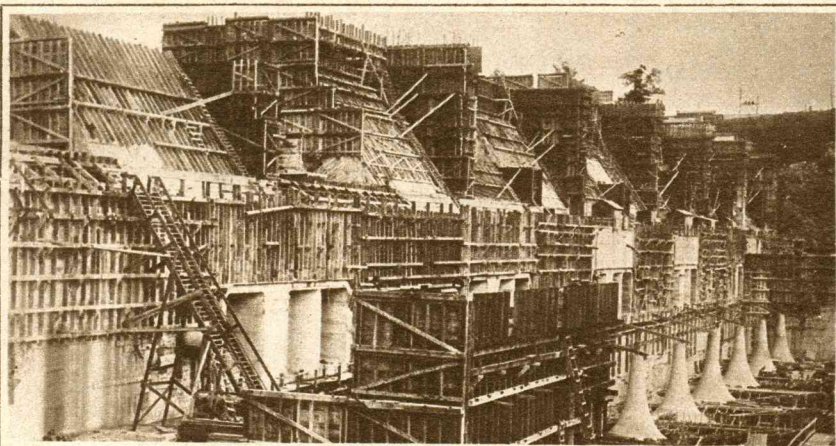
WAT BUITEN AMSTERDAM GEBEURD IS

Twee huldigingen te Parijs. Links: De ontvangst van Herriot aan het station St. Lazare, bij zijn terugkomst van de met zoo gelukkigen uitslag bekroonde conferentie te Londen. Rechts: De menigte aan het Gare de Lyon, die den luchtman Pelletier d'Oisy, beroemd om zijn vliegtocht Parijs—Tokio, bij zijn terugkeer uit Japan begroette.

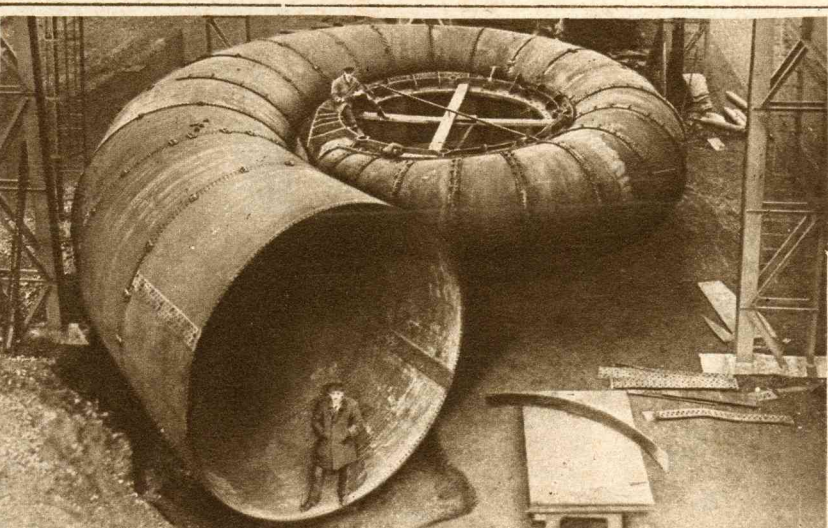
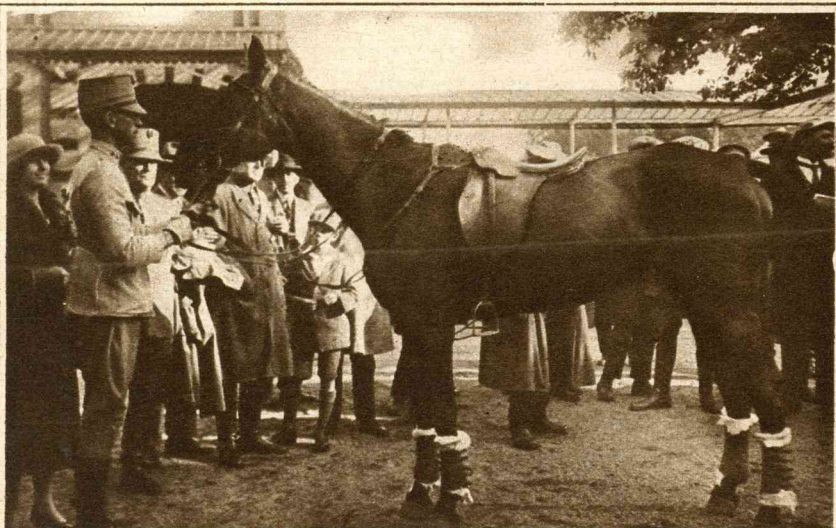

Men heeft in Amerika proeven genomen met het meren van luchtschepen aan den mast van een schip in volle zee, die uitstekend geslaagd zijn. Hier ziet men de Shenandoa, aan den mast van het s.s. Patoka, waaraan het drie dagen lang gemeerd gelegen heeft.

Het grootste bouwwerk der wereld. Een deel van het reusachtige krachtstation van den op het oogenblik in aanbouw zijnden Wilson-dam in Alabama, die de grootste dam ter wereld zal worden.

Een aardige foto van de marktstaking te Londen. Men ziet op onze foto een aantal der stakenden voor de St. Paul's kathedraal, waar zij trachten aan Ben Smith een adres te overhandigen, waarin hun grieven worden uiteengezet.

Luitenant Pahud de Montanges, met „Hark”, een der Nederlandsche officieren, die deelnamen aan den 6-daagschen afstandsrit Ostende—Spa.

Een nieuwe waterturbine der firma Neumeyer te München, bestemd voor de krachtwerken aan de Isar. De diameter bedraagt 4 Meter, de lengte 14 Meter.

DE LAATSTE BLADZIJ

KLEEDERMAKERIJ VOOR DAMES EN HEEREN. W. VAN DROFFELAAR,

**OVERTOOM 299, AMSTERDAM
 TELEFOON ZUID 8361**

DE VERKEERDE.

De reiziger voor den nachttrein gaf den conducteur een flinke fooi, met opdracht hem in Lyon te wekken.

„Ik slaap buitengewoon vast, maar ik moet belist in Lyon wezen. Luister dus niet naar me, als ik tegensputter, hoor! Je zet me eenvoudig buiten den trein, begrepen?”

De conducteur beloofde ervoor te zullen zorgen en de reiziger ging ter ruste. Maar tot zijn grooten schrik werd hij pas wakker, toen de trein Parijs naderde.

Woedend stootte hij op den conducteur af, dien hij allesbehalve liefelijke benamingen naar het hoofd slingerde.

De conducteur hoorde hem kalm aan.
 „Nou meneer, u bent ook heet gebakerd. Maar d'r was 'n meneer, dien moest ik in Lyon uit den trein zetten — nou, als u dien eens had hooren razen — daar bent u nog maar 'n lammetje bij.”

OP VERZOEK.

Het strikje in het restaurant had zich geducht geveerd en de dirigent keek tevreden in het rond, om dan haastig naar een deftig uitzienden heer te loopen, die hem wenkte.

„Spelen jullie ook wel eens iets op verzoek?”
 „Zeker meneer, — heeft meneer een speciaal wensch?”

„Ja, speel, asjeblieft een spelletje domino, tot ik klaar ben met m'n diner.”

DE VOLMAAKTE HUISKNECHT.

„Je zult aan tafel moeten bedienen als we gasten hebben. Kan je dat?”

„Ja mevrouw, op allebei de manieren.”

„Allebei de manieren? Hoe bedoel je dat?”

„Zoo, dat ze terugkomen en zoo, dat ze niet terugkomen.”

EEN BOFFERT.

„Die Hendriks boft toch maar altijd.”

„Hoezoo?”

„Verleden week heeft hij een parel ingeslikt die in een oester zat en moest geopereerd worden. De parel werd gevonden en toen bleek dat die zooveel waard was, dat van de opbrengst gemakkelijk de operatie betaald kon worden en ook nog de begrafenis.”

O ZOO!

„Onze vrouwen kunnen heelemaal niet met elkaar vergeleken worden. De mijne dicht en die van jou stopt kousen.”

„Juist en dat kan ze!”

DE JONGE HUISVROUW.

Hij: „Waarom houd je er toch eigenlijk vier kruideniers op na?”

Zij: „Wel mannie, dan krijg ik niet zulke hoge rekeningen.”

VOLMAAKT.

„En waar is de badkamer, moeder,” vraagt het kleine jongetje, als de familie buiten is aangekomen.

„Er is hier geen badkamer.”

„Heusch niet? O moes, wat een heerlijke vacantie!”

OOK CRITIEK.

Dochter des huizes: Houdt u veel van muziek, professor?”

Professor: „Ja, heel veel — maar daarom hoeft u niet op te houden met spelen.”

RESTAURANT „PRINCESS' ROOM”

Kalverstraat 28 - Amsterdam

Lunch- en Dagschotels. Diners vanaf f 1.75
 Prima keuken. Matige prijzen.

ZIJN WERK.

Patroon: „Heeft de kassier je gezegd wat je 's middags te doen hebt?”

Nieuwe jongste bediende: „Ja mijnheer, ik moet hem wakker maken, als u er aan komt.”

„Kom mee, dan zal ik je een koe leeren melken.”

„Zou ik maar niet met zoo'n klein kalfje beginnen?”

(Karikaturen.)

MERCURIUS' KANTOORBOEK-EN PAPIERHANDEL

SINGEL 383, bij het Spui, Tel. 47400
 Geeft WATERMAN VULPENHOUDER CADEAU.
 Vraagt inlichtingen.

O, ZOO!

Vrouw: „De meid heeft haar dienst opgezegd, omdat je zoo grof tegen haar was door de telefoon!”

Man: „Wat? Ik dacht dat jij aan de telefoon was!”

DE REDEN.

„Vindt u dat stuk zoo mooi?”

„Ik? Heelemaal niet.”

„Waarom klapt u dan zoo in de handen?”

„Om wakker te blijven.”

WELKE MAAT.

Iemand komt een stuk weiland zien, dat te koop is aangeboden en dat half onder water staat.

„En hoe gaat dat nu?” vraagt de gegadigde aan den opzichter. „Wordt dat nu verkocht per hectare of per hectoliter?”

ZIJN OPVATTING.

„Hier is dat pak, dat ik verleden week van u gekocht heb. U zei dat ik m'n geld terug kon krijgen, als het niet voldeed.”

„Jawel, maar het voldoet me uitstekend.”

SLAAPMIDDEL.

Iemand, die aan slapeloosheid leed, kreeg den raad: „Als je 's avonds niet kan inslapen, suggereer jezelf dan, dat het al ochtend is en tijd om 'op te staan. Je zal zien, dat je dan in slaap valt.”

En het middel hielp.

REDENEN.

„Ik weet niet wat zij voor aardigs in dien vent ziet, om met hem te trouwen!”

„O, daar zijn duizenden reden voor haar om van hem te houden.”

„Wat zijn dat dan voor redenen?”

„Bankbiljetjes.”

VERGIST.

„Ach man, de keukenmeid is plotseling zeer ziek geworden. Hier is een rijksdaalder. Ga gauw wat brandewijn halen.”

Mijnheer (na een uur terugkomende): „'t Sssspijt mij voor de (hik) keukenmeid, lieve, — maarrr alle ssslijterijen zijn (hik) rreeds gesssloten.”

TEGEMOETKOMEND.

„Ik heb niets tegen u, maar vind u nog wel wat jong voor mijn dochter.”

„Wil ik dan over veertien dagen weer eens terugkomen?”

TABLEAU.

„Gaaf u niet mee dansen,” vroeg een achtbaar heer aan een jongmensch, dat door een vriend van de familie was meegebracht en maar steeds aan het buffet der balzaal zich te goed deed.

„Dansen! Waarachtig niet!” antwoordde het jongmensch. „Ik zal hier de champagne van den ouden kerel eens lekkertjes op mijn gemak proeven.”

„O,” was het rustige antwoord. „Ik ben de oude kerel.”

VERKLARING.

Zomergast: „Is het meer op deze plaats diep?”

Boer: „Dat geloof ik niet. Als er lui in zwemen, steekt hun kop boven water uit.”

IEDER WAT.

Heer (tot bedelaar): „Ik heb nog 'n paar oude laarzen staan; maar de zolen hebben nog al wat geleden.”

Bedelaar: „Ik weet goeden raad, mijnheer; geeft u mij f 1.40 om ze te laten halve-zolen-en-achterlappen en houd u de laarzen!”

EEN POLITICUS IN DEN DOP.

Bij de repetitie in de school was Fritsje laatste van de klas geworden. Daar zijn vader juist dien dag jarig was, wilde men dezen het geval eenigszins vergoelijkend mededeelen. Men kwam overeen dat Fritsje het zelf vertellen zou. De slimme jongen wachtte totdat alle menschen zijn papa gefeliciteerd hadden en hij alleen nog was overgebleven om dat te doen. Hij sprak zijn vader aldus aan:

„Lieve, beste papa, op dezen uw geboortedag, breng ik u als „allerlaatste” mijn hartelijksten zegewensch.”

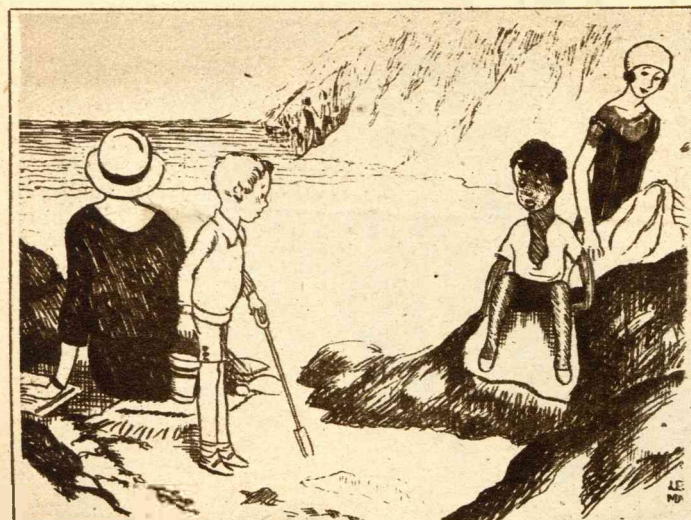
OP DE KERMIS.

Eerste held: „Mijnheer de directeur, geef me dan ten minste een dubbeltje voorschot, om zeep te kopen — ik moet me eens behoorlijk wasschen.”

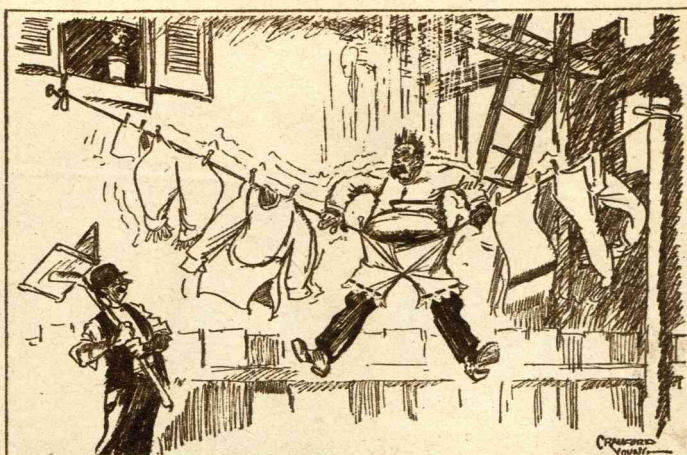
Directeur: „Wat? Moet jij je wasschen? Morgen avond moet je de „Moor van Venetië” spelen en overmorgen krijg je 'n dubbeltje voor zeep!”

VROUWENRECHTEN.

Pater familias pruttelt: „Voor mijn part kan ik niet zien hoe de vrouwen zoo op nog meer rechten staan! Mijn vrouw speelt de baas over mij; onze dochters spelen de baas over ons beiden; en de keukenmeid speelt de baas over heel mijn huisgezin. Zijn dat al geen vrouwenrechten genoeg?”

Molly, tot het kleine Indische jongetje: „Nou, jij boft ook — ze kunnen bij jou niet zien, dat je je achter je ooren niet goed gewassen hebt.”
 (The Passing Show.)

Werkman, tot kameraad, die van den steiger gevallen is: „Nou Jan, die drooglijn heeft je 't leven gered, maar een mal figuur maak je toch.”
 (London Opinton.)